

the voice of canadian slovenians

GLASILO

kanadskih slovencev

Letnik 5 številki 7 in 8 julij / avgust 2001

Pozdrav predsednika na slovenskem dnevu

Dovolite mi, da pohvalim ne samo naše društvo, ampak celo slovensko skupnost v Ontariu za tako uspešen *Slovenski Dan* na slovenskem letovišču v Boltonu, kjer tudi obenem praznujemo deseto obletnico samostojne Slovenije. Tisto, kar že več let govorimo - dan za vse

Slovence - se je uresničilo. Sodelovanje med našimi organizacijami, ne samo v okolici Toronta ampak tudi sodelovanje organizacij iz Niagara področja, je očitno. Če pogledamo na zadnja dva državna dneva, katera praznujemo vsako leto v februarju, sta bila tudi zelo uspešna. To so dokazi, da sodelovanje uresničuje naše skupne sanje.

Kot slovenski narod smo vedno ponosni na naš jezik, naše tradicije, in ljubezen do domovine, katero nosimo v naših srcih. Ta slovenski ponos in ljubezen do domovine vam hočemo tudi prinašati v naši reviji *Glasiło* in vsako nedeljo na radio oddaji *Glas Kanadskih Slovencev*.

Zato podpirajmo naše ustanove, saj te nam omogočajo, da vam prinašamo in obujamo ljubezen do domovine kot nam jo izraža pokojni profesor Jože Osana v njegovi pesmi *Slovenija v svetu*.

*Slovenija moj dom brez mej, ker nosim te seboj
kjer rod je moj, ker sin je tvoj
tam si Slovenija!*

Prosim, podpirajmo to kar imamo!

KROVNA SLIKA

Kapelica sv. družine na zemljišču društva PLANICA katero so zgradili za svojo 25. letnico.

Kapelica dokazuje, da izhajajo iz kraja kjer je tako znamenje cenjeno in spoštovano in znak njihove vere.

GLASILO

Ustanovljeno — Established in 1996
www.vsko.com

GLASILO KANADSKIH SLOVENCEV

Izdaja — Published by
Vseslovenski Kulturni Odbor
All Slovenian Cultural Committee
770 Browns Line, Toronto ON
M8W 3W2, Canada

President Florjan Markun
Tel: 905-277-8358
E-mail: mfm67@aol.com

Letna naročnina

Kanada: \$25.00, ZDA: \$30.00 US,
Evropa: \$40.00 US, Drugod : \$60.00 US

Sodelovci:

Anica Resnik, Milena Soršak
Tjaša Škof in Leander Škof

Address all comments to:

Frank Brence
94 Glenthorne Drive, Toronto ON M1C 3X5
Tel: 416-281-6794 Fax: 416-281-4287
E-mail: fbrence@aol.com

Iz vsebine

3. Naše življenje
6. Za slovenskim klicem lovskega roga
7. Govor g. Bernarda Sadovnika
12. Slovenski dan in 10. obletnica
13. Slovenska Mladina v Kanadi
15. Tridnevna proslava 25 letnice Planice
17. Basebal na Slovenskem Letovišču
18. Anica Resnik
20. Krekova Slovenska Hranilnica in Posojilnica
22. Sprava, proces osvobajanja in dejanja poguma
26. Priznanje,
Resnična povest
27. Proščenje Prekmurških rojakov v Kanadi
28. Peti svet - ali ovce Marka Pola
33. Praznično ob 10. obletnici slovenske skupnosti
34. Veleposlanik zapušča Kanado
35. Gospod Jože Mejač - biseromašnik
36. Zahvala družine Mihelčič
Tekma v nogometu
37. Golf turnir
38. From church, to China and beyond

... v poletnih mesecih valovi, vzkipeva in se razliva po naših slovenskih domačijah širom ontarijske pokrajine. Praznujemo tradicionalne Telove procesije, Slovenski dan, obletnice vseh vrst in letos še desetletnico samostojne Slovenije.

V nedeljskih popoldnevih se ljudje zbirajo k veselici in plesu v prosti naravi. V osvežujočih bazenih in pod gozdnim drevjem se hladijo mladi in stari. V kuhinjah diši po domači hrani in v točilnicah zvonijo kozarci in steklenice hladnih pijač.

17. junija je stotine ljudi počastilo sv. Rešnje Telo s procesijo na Slovenskem Letovišču.

Kardinal Ambrožič

24. julija so Primorci s prijatelji iz Clevelanda in Pittsburgha ZDA priredili Gregorčičev dan na svoji pristavi, ki je lepo uspel.

8. julija so na Slovenskem Letovišču organizacije Kanadske slovenske skupnosti (Slov. Kanadski svet, Kanadsko Slovenski kongres, Slovensko Letovišče in Vseslovenski kulturni odbor) priredile 42. slovenski dan ob praznovanju desetletnice države Slovenije. Sv. mašo je daroval kardinal Ambrožič. Pred mašo smo skupno čestitali kardinalu za njegovo 25

letnico škofovske službe. V pridigi je veliki množici govoril o verski zavesti današnjih kristjanov katoličanov, ki so s svojim življenjem najvidnejše priče Kristusovega evangelija. Po maši smo skupno zmolili posebno molitev za slovenski narod.

Popoldanski program je obsegal pozdrave predsednikov organizacij: Ema Pogačar, John Kuri, Frank Rihar, Florjan Markun. Dr. Božo Cerar se je spomnil dogodkov pred desetimi leti, kjer smo Slovenci prvokrat v zgodovini nastopili enotno za skupno dobro. Zbor Ignaca Križmana je prepeval domoljubne pesmi, kateremu se je ob koncu pridružil znani, v Argentini rojen slovenski solist Marko Fink s pesmijo *En starček je živel*.

Marko Fink

Slavnostni govornik, koroški kulturni in politični delavec Bernard Sadovnik je v svojem govoru razkrival težave in probleme slovenske manjšine na Koroškem. Klavdija Kuri je v svojem referatu poudarila vzgojo mladine v slovenskem duhu in narodni zavesti.

V kulturnem delu je Barbara Žunic na citre zaigrala Venček narodnih. Gregorčičevo pesem *Življenje ni praznik*, je lepo recitala Laurie Ulčar. S folklornim plesom v nošah slovenskih pokrajin je nastopila skupina Nagelj. Šentjurški oktet iz grosupeljske občine pri Ljubljani je zaključil slovesnost s prijetno uglašnim fantovskim petjem.

Med programom je dr. Peter Klopčič izročil kulturno nagrado Hranilnice in Posojilnice Slovenija profesorju Janezu Grumu iz Milwaukeeja ZDA za njegovo delo, zgodovinsko politično raziskavanje slovenske scene. Ob koncu se je Stane Kranjc zahvalil vsem nastopajočim in vsem

navzočim. Pravijo, da nas je bilo okoli 1400, med njimi čez dvesto mladih, za prelepo doživetje praznovanja desete obletnice samostojne slovenske države. Program je vodil Marjan Ulčar. Za zabavo in ples na terasi pred Baragovim domom je igral Planinski kvintet.

Naslednji večer 9. julija je v dvorani Brezmaže nastopil Šentjurški oktet, ki slavi letos desetletnico obstoja. Člani okteta so raznih poklicov od kmeta, stavbenika, električarja do inženirja in nastopajo kot mnoge druge skupine širom Slovenije in Evrope. Ta skupina nam je spet prinesla pozdrave iz domovine s sporočilom, da je v našem ljudstvu še mnogo pristnega, zdravega čuta za kulturo, ki ohranja naš narod že stoletja. Pesem blaži našo dušo, ko v melodiji pripoveduje o mladi ljubezni, zemlji in ljudeh, njihovih šegah in navadah, poje o lepotah in skrivnostih naše zemlje, navdušuje za domovino pa tudi moli in po fantovsko zavriska. Lepa udeležba, čez dvesto za poletni večer, je znamenje naše ljubezni do slovenske pesmi in kulture.

Prekmursko društvo Večerni zvon je 15. julija priredilo Tombolo na svoji prestavi. Tam se vedno zbere vesela družčina. Ob kapelici Lurške Marije molijo in vsako leto okrog 15. avgusta pripravijo Proščenje. Letos bodo takrat slovili (12. avgusta) 45 letnico pristave.

22. julija je Slovensko lovsko in ribiško društvo na pristavi pri Allistonu praznovalo 30 letnico športnega in družabnega udejstovanja.

Mladinski športni dnevi na Slovenskem Letovišču že 24 let družijo otroke in odraslo mladino v različnih igrah z žogo. Začetek teh dejavnosti je bil Frank Krmelj, ki še danes rad prispeva svoj čas in talente. Stalni napovedovalec pa je Marjan Ulčar. Letošnji dnevi 21, 22, 28, 29 julij so bili posvečeni 14 letnemu Aleksandru Dimperio, ki je 8. maja nenadoma umrl. Sedemnajst let se naši mladi športniki poskušajo s prijatelji iz Chicaga. Tako je bilo Slovensko Letovišče koncem julija polno mladostnega

veselja in razigranosti.

Tradicionalni Poletni večer je letos, 4. avgusta privabil polno dvorano udeležencev za večerjo in ples na prostem. Spet smo imeli obiskovalce godbenike iz Slovenije. Akordi in pesmi skupine Ekart so v poznem večeru odmevali po bližnjem gozdu in ravnini ter oznanjali vest o veselih ljudeh.

Zanimivo je dejstvo, da ima nedeljska maša še vedno veljavo v naših skupnostih po svetu. Ob posebnih dogodkih in slavu si naši ljudje vedno bolj žele božjega blagoslova. Naši pridni in verni Prekmurci tako vsako leto praznujejo Proščenje, Primorci pa Gregorčičev dan.

Pesnik Prešeren nas opominja... *Dolgost življenja našega je kratka...* Skrivnost življenja in smrti spremlja našo vsakdanost in ko se razodene, nas pretrese, spomni in tolaži, da je za verno dušo novo življenje onkraj groba. V zgodnji mladosti, kmalu po prijemu sv. Birme, se je ta skrivnost razodela Aleksandru, sinu Mojce Končanove in Maria Dimperio, ki je 8. maja na šolskem izletu v Bracebridgeu, Ontario, njegova duša nenadoma odhitela na božje poljane. *Now, I am the soft star that shines at night, do not stand at my grave and cry. I am not there I did not die.*

24. julija smo se poslovili od 91 letnega Stankota Brkopca, ki mu je pred tremi leti ob prvem povojnem obisku domače belokranjske zemlje opešalo zdravje. 27. julija je prestopil prag nebeške domačije 86 letni Ivan Levstek iz župnije sv. Gregorija na Dolenjskem. Tiho in skromno je bilo njegovo življenje. V Torontu zapušča ženo Štefko, ki hrani njegov rokopis o prvih časih razseljene osebe (DP) v Kanadi, o trdem delu in življenju na kanadski kmetiji. Humorističen opis tega življenja bi bilo zanimivo branje.

7. avgusta je po težki bolezni izteklo mlado življenje Mateja Širclja. Pri Mariji Pomagaj smo z njegovo mamo Anico večkrat molili zanj.

V tem času je končal zemsko poslanstvo Leon

Kossar, torontski novinar, ki je z ženo Zeno ustanovil in vodil Metro International Caravan od leta 1969 naprej, ko je v Paviljonu Ljubljana postavil slovensko ime na torontski zemljevid. Naj mu Stvarnik povrne z ljubeznijo, ki jo je s svojim življenjem izkazoval številnim naseljencem v Kanadi.

Petindvajset let Planice

Frank Brence

Lovsko in ribolovsko društvo Planica praznuje 25. letnico obstoja. 4. 5. in 6. avgusta so člani z družinami in njihovi prijatelji praznovali svojo 25 letnico. Za to obletnico so si postavili lepo kapelico na svoji pristavi pri Bancroftu. Č.g. John Nosan je v nedeljo po sv. maši blagoslovil in posvetil kapelico sv. Družini.

Blagoslovitev kapelice sv. Družine

Zahvala od Sarah Evans

June 16, 2001

Dear benefactors:

Thank you for assisting me to fund two new pieces of computer software.

I have tried both programs, and they are very helpful. I trust that they will benefit me greatly in my future endeavors.

Yours truly,

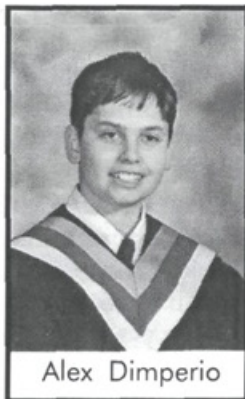
Sarah Evans

Gospod Ovtar zapašča Kanado

Za radio Glas Kanadskih Slovencev
pripravila Cvetka Kocjancic.

V obvestilu župnije Brezmadežne v Torontu je kaplan Anton Ovtar potrdil govorice, da zapašča Kanado. V Kanado je prišel pred sedmimi leti z namenom, da se ob duhovniškem delu obenem nauči angleščine, kar bi mu koristilo pri njegovem misijonskem delu. Že takoj po prihodu iz Winnipega je zaprosil za premestitev, pa je vzelo še leto in pol, da so našli duhovnika, ki ga bo zamenjal. V kratkem bo v Toronto za kaplana prišel Roman Travar, Tone Ovtar pa bo šel najprej v Kijev, da se bo naučil ruskega jezika, potem pa bo prevzel misijonsko delo Tomaža Mavriča, medtem ko bo Tomaž Mavrič prevzel vodstvo semenišča v Kijevu.

Odlomek iz poslovnega govora v cerkvi Brezmadežne v Novem Torontu.

Alex Dimperio

"What was Alex's special role in this world? I think it was to remind people to be kinder and more sensitive human beings. In his honour I think it would be wonderful if you, especially the fellow students, would do something kind for someone else. Follow his example. If someone is hurt, help him. If someone is sitting alone, ask him to join you".

Mojca & Mario Dimperio

Za slovenskim klicem lovskega roga

Za radio Glas Kanadskih Slovencev - Ivan Dolenc

Preteklo nedeljo so člani Lovskega in ribiškega društva v Allistonu veselo proslavili tridesetletnico svoje skupnosti z velikim piknikom. V dvorinah njihovega doma in na prostranem klubskem zemljišču se je ta dan zbralo rekordno število obiskovalcev, ki jih je utegnilo biti tudi okrog tisoč petsto. Med navzočimi so bile tudi širše slovenske družine s svojim celotnim naraščajem in lepo število Kanadčanov drugih narodnosti. Prijatelji naših lovcev so prišli celo iz ZDA. Ker je bila prireditev vseontarijska in edinstvena tudi v vsekanadskem merilu, je na ta dan vsaj dvoje slovenskih društev (Sava in *Slovenski park*) iz solidarnosti odpovedalo svoje lastne krajevne piknike, kar je nadvse pohvalno in vredno večkratnega posnemanja.

Program je bil zelo obširen in je obsegal vse od tekmovanja v streljanju na glinaste golobe do različnih razstav in kovanja v plavalnem bazenu. Slavnostna otvoritev prireditve z govorniki in kulturnim programom se je odvila na odru pred dvema klubskima terasama, nadaljevanje pa je preraslo v pravcato ljudsko veselico po taktu odličnega narodnozabavnega ansambla Ekart iz Slovenije in se končalo šele pozno zvečer s plesom, srečolovom in ognjemetom.

Kulinarična in točilna ponudba je bila presenetljivo obilna in raznovrstna, saj je na primer ves dan brez prestanka delovalo kar nekaj kuhinj oziroma ražnjev, delovnih društvenikov - lovcev in njihovih soprog pa je bilo na vseh krajih in koncih morda vsaj sto, ce ne več. Dan je bil sicer vroč, a vseskozi pravšen za tako množično srečanje na prostem. Tudi tistih nekaj bežnih kapljic dežja pred večerom nikomur ni pokvarilo lepih uric v domači družbi.

Goste in člane je pozdravno nagovoril predsednik kluba Marjan Kolarič. Orisal je društveno tridesetletno uspešno pot in se

zahvalil vsem sodelavcem in njihovim prednikom za požrtvovalno delo, ki so ga vložili v slovenski lovski dom na kanadskih tleh. O tej dolgi poti je jubilejno spregovoril tudi Miro Rak, ki se pogostoma oglašča v društvenem *Lovskem vestniku* z opisi svojih lovskih dogodivščin. Slovenski veleposlanik v Kanadi dr.Božo Cerar je predsedniku kluba izročil pohvalno spominsko plaketo republike Slovenije. Prirediteljem so med drugimi čestitali tudi župan Adjale Tom Walsh, župan mesta Alliston-Tottenham Larry Kyo in predsednik VSKO Florjan Markun, župnik Tine Batič iz Toronta pa jim je podaril zahvalno mašo.

Napovedovalca sta bila Max Petrovič in Nevenka Slavinec. V glavnem delu kulturnega sporeda je nastopila plesna skupna "Nagelj" (vodja: Ciril Soršak), navzoče je zabaval monolog 'Divjega lovca', (ki iz razumljivih razlogov tukaj ne sme biti imenovan!), in kar precej šal je natrosil med svoje primerno izbrane narodne in svetovljanske glasbene uspešnice in pesniške recitacije tudi Ekartov ansambel. V dveh dvorinah je bila na ogled bogata razstava tradicionalnih slovenskih ročnih del in umetniških izdelkov (iz slovenske skupnosti), razstava treh slikarjev (Janko Čadež, Peter Habjan, Martin Polanič), razstava domačega peciva in tort (Jozica Lovšin, Slavka Osterman, Doris Zammit), in nenazadnje še razstava dvajsetih letnikov slikovitega društvenega *Lovskega vestnika* (urednica: Cvetka Kocjančič). Privlačne in raznovrstne aktivnosti za otroke je pripravil Shivaun Kolarič. V predvečernih urah so bile na sporedu še podelitve nagrad in priznanj.

O celotnem praznovanju tridesetletnice Slovenskega lovskega in ribiškega društva je pač mogoče reči, da ne bo tako kmalu pozabljeno.

**PROSIMO,
POROVNAJTE NAROČNINO**

Govor Bernarda Sadovnika, predsednika Narodnega sveta koroških Slovencev, na Slovenskem dnevu, 8. julija 2001, v Slovenskem letovišču pri Boltonu, Kanada

Dragi rojaki! Drage rojakinje!

Sprva bi rad izrazil zahvalo za Vaše prisrčno povabilo, da lahko spregovorim na Vašem Slovenskem dnevu.

To povabilo ni samo meni osebno v čast, ampak nam vsem koroškim Slovencem. To srečanje z Vami, ki živite kot Slovenci v Kanadi, je za nas priznanje kot tudi pobuda, da tudi ob začetku novega tisočletja naprej ohranimo zibelko slovenstva in s tem lepo slovensko materino besedo za prihodnje generacije.

Prinašam Vam prisrčne koroške pozdrave, predvsem od vseh tistih, ki so že doživljali Vašo gostoljubnost in srečanje z Vami ter posebno od vseh tistih, s katerimi gojite že dolgo medsebojno prijateljstvo. Tu bi še posebno izpostavil Krščansko kulturno zvezo z dolgoletnim predsednikom Jankom Zerzerjem in številne pevce in pevke naših slovenskih zborov, kot so to na primer Gallus, Peca, Danica ali drugi. Še posebno pa me veseli, da je med nami prejemnik Tischlerjeve nagrade, najbolj pomembne nagrade Narodnega sveta koroških Slovencev in Krščanske kulturne zveze Blaž Potočnik, ki je to nagrado prejel kot izraz potrebnega in plodovitega sodelovanja Slovencev po svetu in koroških Slovencev, posebno še v času, ko to na žalost z marsikateri strani ni bilo tako zaželeno. Da sem danes med Vami, pa me tudi zaradi tega veseli, ker sem osebno kot pevec mešanega pevskega zbora 'Peca' iz moje domače občine Globasnica in kot organizator turneje mešanega pevskega zbora 'Danica' že dvakrat doživel prisrčen sprejem in gostoljubnost Slovencev v Kanadi.

Bernard Sadovnik

Ob začetku mojega govora bi se rad povrnil k položaju koroških Slovencev. Kot Vam je znano, je tudi med koroškimi Slovenci druga svetovna vojna zapustila hude rane. Ne samo krute človeške bolečine in rane, ampak predvsem kot posledica vojnega obdobja ideološko razcepljenost maloštevilne slovenske narodne skupnosti na Koroškem.

Dr. Joško Tischler kot predsednik Slovenske prosvetne zveze na avstrijskem Koroškem upravičeno ni bil pripravljen se kloniti diktatu komunističnega režima v Sloveniji in Jugoslaviji in je skupaj z enako mislečimi rojaki leta 1949 ustanovil Narodni svet koroških Slovencev, da bi tako slovenski narodni skupnosti s politiko samostojnosti zagotovil svoboden in demokratičen razvoj. V svojem narodno političnem in kulturnem delu je našel podporo tudi pri koroškimi Slovencem naklonjenih osebnostih iz vrst slovenske emigracije. Dr. Tischler se je posebno zavzel za obnovitev Mohorjeve Družbe, katere direktor je postal dr. Hornboeck. Zaupal je zavezniškim silam in demokratični Avstriji, da bo koroškimi Slovencem dobra domovina in jim zagotovila enakopravnost in zaščito.

Avstrijska državna pogodba, podpisana leta 1955, je kot mednarodnopravni akt to upanje še posebno podkrepila. Ob vseh upanjih so sledila mnoga razočaranja skozi več desetletij. Nemškonacionalne sile so prav na Koroškem našle v strankah močnega zaveznika. To zavezništvo je doseglo svoj višek, ko so leta 1972 podirale dvojezične table, ki so bile postavljene po določilu državne pogodbe. Ta konfliktna

situacija v 70-ih in tudi v 80-ih letih je privedla do hude asimilacije. Mnogo slovensko govorečih se je zaradi socialnega pritiska odločilo, da prestopi v skupino nemško govorečih, kljub večine slovenskega naroda na Koroškem. Sledil je čas, ko mnogo staršev svojim otrokom ni več posredovalo slovenske materine besede. Še posebno v območjih, kjer je ob naših lepih jezerih zaživel turizem, so načrtno zatajevali slovensko besedo in obstoj slovenske narodne skupnosti. Sledili so vedno znova napadi na dvojezično šolo, ki zagotavlja pouk tudi v slovenskem jeziku v vseh predmetih. Sledil je zakon, ki je določal, da koroški Slovenci samo v tistih občinah lahko uveljavljamo slovenščino kot uradni jezik, kjer je najmanj dvajsetodstotni delež slovensko govorečih. Za dvojezične krajevne napise pa niti ta delež ne zadostuje, predpisan je bil 25-odstotni delež. Restriktivni zakon torej podpira slovensko narodno skupnost tam, kjer je njen delež še visok, ne pa v najbolj kritičnih krajih, kjer je slovenska manjšina številčno itak že šibka. Kot hrbtnica vseh zavednih koroških Slovencev se je izkazala Slovenska Gimnazija, sad delovanja njenega ustanovitelja, dr. Tischlerja. Slovenska manjšina, ki je skozi desetletja temeljila izključno na močni podpori cerkve in kmečkega sloja, si je tako privzgojila nadpovprečno število izobražencev in to na vseh področjih družbenega življenja. Kljub temu pa so še danes slovenski duhovniki pomembni stebri slovenskega življa po koroških občinah. Tudi škofje so vedno poudarjali, da je in da bo cerkev koroškim Slovincem domovina. Pred kratkim nam je bil dodeljen nov nemško govoreči škof iz nižje Avstrije, ki je že pri prvi slovesni maši na Krki, pridigal v lepo govorjeni slovenščini in tako izrazil odnos krške škofije do slovenskih vernikov.

Ravno tako pomembno vlogo odigrava za narodno manjšino kulturna dejavnost. Brez kulturnih društev ne bi imeli potrebne jezikovne izobrazbe, ki smo si jo pridobili skoraj vsi na odrskih deskah. Igralska dejavnost je bila najbolj pomembna dejavnost za ohranjanje lepo

izgovorjene slovenske besede skozi stoletja.

V zadnjih desetih letih, povsem po osamosvojitvi Slovenije, pa doživljamo čas temeljitih sprememb. Imenoval bi to čas nekega prehodnega obdobja z novimi perspektivami in tudi z različnimi nevarnostmi. Samostojnost Republike Slovenije je prinašala med koroške Slovence ne samo ponos, temveč tudi mnogo upanja in pričakovanja. Slovenščina, kot jezik, je pridobila kvaliteten prizvok tudi med Korošci. Spremembe v Sloveniji pa so med nas prinašale ponovno prepir in razhajanja. Skoraj deset let smo doživljali ponoven ideološki razcep in različne pristope k političnemu reševanju odprtih vprašanj slovenske narodne skupnosti na Koroškem. V času, ko so se zaradi generacijskih sprememb polagoma spremenili tudi razni pogledi avstrijskih političnih predstavnikov do vseh manjšin v Avstriji in v času, ko so nemško-nacionalne sile predvsem zaradi državnosti Slovenije zgubile vsaj del svojega vpliva na avstrijske stranke, so prepiri med obema političnima organizacijama dosegli višek. Posledica tega je bila neka politična asimilacija. To pomeni, da se je vedno več pripadnikov narodne skupnosti oddaljilo in poslovilo od lastnih političnih predstavnikov. V istem obdobju pa je seveda mlajša generacija narodne skupnosti - delno pod vplivom globalnega razvoja našla nove poti. Saj le kvalitetna ponudba in perspektivni projekti lahko nagovorijo mladega človeka, ne pa stalna in brezpogojna vključitev v politično dejavnost. Pod takšnimi pogoji niso bile in še vedno niso možne množične politične manifestacije koroških Slovencev, kar nas slabi. Soočeni smo z pojavom, ki ga označujemo z rekom: *'generalni brez vojakov'*.

Ob teh dogajanjih znotraj slovenske manjšine pa je bilo samoumevno, da ni bilo mogoče doseči pozitivnih sprememb za slovensko narodno skupnost, ne v Ljubljani, ne na Dunaju in še manj v Celovcu. Veljal je še vedno isti odgovor teh vlad, da dokler narodna skupnost ni enotnega mnenja, nič ni možno. V tem času je Slovenija napredovala in se zapisala prioritetenemu cilju,

namreč, da postane članica Evropske Unije. To navsezadnje tudi pomeni, da se vsa druga vprašanja tudi manjšinska podredijo temu cilju. Tudi v Avstriji in na Koroškem se je politična realnost bistveno spremenila. Nova vlada na Dunaju, ki je mednarodno sprožila precej ogorčenja in poleg tega politični uspeh Joerga Haiderja na Koroškem, ki je postal deželni glavar z močnim vplivom tudi na avstrijsko zvezno vlado. Tudi v Sloveniji so volitve in stalne menjave vlad manjšini onemogočale dolgoročen strateški dogovor.

Volitve Narodnega sveta koroških Slovencev leta 2000, pri katerih je lahko vsak koroški Slovenec, neglede na ideološko pripadnost, sodeloval in neposredno izvolil tudi predsednika, so bile pod vsemi navedenimi predpogoji, pomemben in potreben generacijski premik znotraj narodne skupnosti. Kot predsednik, ki sem bil izvoljen od več kot dveh tretjin upravičenih volilcev, sem dobil njihov jasen nalog. Namreč, da si maloštevilna manjšina ne more privoščiti več razdvojenosti in hudih konfliktnih situacij znotraj narodne skupnosti, kot tudi ne od vlad v Avstriji in v Sloveniji. Ker sem sam od mladostnih let naprej bil aktivno vključen v slovenskih društvih kot tudi v komunalni politiki, sem vsak dan doživljal razkorak med mišljenjem pripadnikov narodne skupnosti na podeželju in linijo političnega vodstva v Celovcu. V domači občini, kjer slovensko besedo še večina prebivalcev uporablja, doživljam, kako ista beseda pri najmlajših izumira. Doživljam, da mladina, ki ni bila neposredno vključena v kruta dejanja vojne generacije, sprejema izzive modernega časa in se odpoveduje mnenju *'da je Slovenec žrtev'* in s tem tudi neki politični samozavesti. Ob tem zaznavam, da vedno več tistih, ki so se poslovlili od narodna skupnosti, spet iščejo svoje narodne korenine. To potrjuje dejstvo, da se od leta do leta vedno več otrok prijavi k dvojezičnemu pouku, kar je hkrati tudi izraz gospodarskega razvoja na obmejnemu območju Slovenije in Avstrije. Ob tem pa je treba poudariti, da niti

tretjina otrok prijavljenih k dvojezičnemu pouku, pri vstopu v prvi razred ljudske šole ne obvlada oziroma ne govori slovenskega jezika. To je dokaz, da slovenščina kot pogovorni jezik v družinah izumira. To zna biti usodno kljub pozitivnemu razvoju in dobremu sodelovanju Avstrije in Slovenije. Postavlja se nam vprašanje: ali to pomeni konec koroških Slovencev v tem tisočletju?

Zavedajoč se težkega izhodišča sem se kot relativno še mlad predsednik zaobljubil, da ne bom delal usodnih napak, namreč s stalnim jamranjem in negativnimi pristopi odvzeti človeku še zadnjo voljo, da s skupnimi močmi morda le še ustavimo ta negativni razvoj. Zato sem se kot zastopnik narodne skupnosti odločil za pot pogovora, dialoga in pogajanja z vsemi za nas pomembnimi strukturami.

Nisem zastopnik nobene stranke in s tem tudi ne izvoljen, da grem v ideološko bitko znotraj narodne skupnosti in tudi ne z raznimi vladami. Moja in skrb vseh naj velja našemu človeku, ki v svojem vsakdanjem življenju ohranja in krepi slovensko besedo na Koroškem. Skrb velja krepitvi južno-koroškega prostora in s tem tudi povezovanju na vseh področjih z Republiko Slovenijo. V skupni Evropi mora biti naš skupen cilj ohranitev in krepitev Evropske regije in kulturne ter jezikovne raznolikosti in v to spada tudi naš slovenski svet. Prvi in najbolj važen korak je bil, da se najdemo koroški Slovenci - neglede na ideološko pripadnost - pri eni mizi in da s skupno govorico nastopamo napram našim sogovornikom. Zavedajoč se, da po desetletjih prepiranja to ni enostavna naloga in kljub temu zelo potrebna. Danes lahko trdim, da nam je ta korak uspel. Da je nam vsem ohranitev narodne skupnosti skupna skrb in se vse drugo temu podredi. Da smo uspeli, da je Koordinacijski odbor, ki sta ga ustanovili obe krovni organizaciji kot usklajevalno telo, demokratično odloča in s tem daje več možnosti dvojne politike.

V tem letu novega tisočletja smo zaorali ledino, ki bo lahko perspektivna, predvsem, ker si Slovenci sami sebi nismo več največji

sovražniki. Za mednarodne politične opazovalce pa je bil zanimiv tudi pristop nove zvezne vlade in deželne vlade do slovenske manjšine. Odprl je kvaliteten dialog med predstavniki manjšine in vlade. To, kar niti v času absolutnih večin socialdemokracije ni bilo možno, namreč obravnavati odprta eksistenčna vprašanja slovenske manjšine, je leto dni del konstruktivnih pogajanj. Ta politika dialoga je seveda med obema narodnima skupinama pozitivno odmevala. Seveda si pa je pridobila tudi krog kritičnih ideoloških ali neideoloških članov narodne skupnosti. Istočasno je tudi ustavno sodišče razsodilo elementarna vprašanja, zagotovljena iz avstrijske državne pogodbe, kot je to znižanje odstotne klavzule za uradni jezik, dvojezičen pouk tudi za 4. razred v ljudskih šolah in uveljavitev javne dvojezične šole za Celovec. Zvezna vlada in avstrijski parlament sta po pogajanjih z manjšino sklenila ustavno določilo, ki zagotovi manjšini podporo, zaščito in pospeševanje. Ravno tako je Avstrija ratificirala Evropski charter o regionalnih in manjšinskih jezikih, ki daje manjšinam tudi pomembne Evropske pravne okvire. Pogajanja z deželnim glavarjem Haiderjem in strankami pa še vedno trajajo. Kljub raznim internim pritiskom, da nova politična opredelitev manjšine kljub dialogu ne rodi sadov, sem danes vesel, da smo te interne napade premagali. Pred odhodom v Kanado smo po desetletjih zagotovili koroškim Slovencem celodnevni radijski spored pod vodstvom avstrijske radiotelevizije, ki je za prihodnje leto zagotovila 20 milijonov šilingov (1.8 milijonov CAD) za naše slovenske programe.

Ravno tako so pomembni naši otroški vrtci, ki smo jih ustanovili in obdržali samo s podporo Republike Slovenije. Prvič v drugi avstrijski republiki bo deželni koroški parlament sklenil deželni zakon za Slovence, ki bo zagotovil delovanje in financiranje vseh naših dvojezičnih privatnih otroških vrtcev. Tudi je bila prvič po 80. letih Slovencem dodeljena posebna plebiscitna podpora. Plebiscit iz leta 1920 je bil desetletja enostransko prikazan, lani pa smo deloma uspeli

to sliko popraviti. Tudi kar se tiče dvojezičnih napisov sem bil v lastni občini priča, da so se kažipotni, katere je zakon še 24 let zagotavljal, končno postavili. Po desetletij neuspehov in konfliktov rešujemo važna vprašanja korak za korakom. Dialog seveda ne pomeni, da smo vsi istega mnenja, pomeni pa trud za rešitev odprtih vprašanj pri okrogli mizi.

Ob vsem tem pa se zavedam, da bo potrebno za prihodnost spremeniti organiziranje koroških Slovencev in izdelati skupno s sosednjimi regijami koncept južne regije v Evropski uniji. Čezmejno sodelovanje in programi pospeševanja EU nudijo izrazito dobre možnosti krepitve skupnih regij na vseh področjih. Slovenska vlada se opredeljuje za vključitev manjšinskih organizacij v skupne meddržavne programe. Pomembno pri tem bo, ali je manjšina most med obema državama, čez katerega se hodi, ali pa pomemben mozaik, brez katerega ne more nastati celovitost slike. Za take izzive pa rabimo izredno poklicen in strokoven kader. Potrebujemo tudi jasno opredelitev slovenske države najmanj na dveh ravneh. Prvo in pomembno vprašanje bo, kako ob vsej odprtosti in upoštevanju evropskih norm zagotoviti čimveč *'slovenskega'* v slovenski državi. To ni samo vprašanje materialnih dobrin, ampak tudi duhovnih. Navsezadnje želimo ohraniti slovenščino kot enakopraven in spoštovan jezik v Evropi. Kot potrebuje slovenska manjšina in slovenske skupnosti po svetu močno in zavestno jedro, to potrebuje tudi država v odločilnih notranjih pozicijah. Drugo vprašanje je, ali smo zamejci moteč faktor, zapisan v slovenski ustavi, ali pa potreben državni interes. Država, ki pristopa kot članica k Evropski uniji, mora iz državnih interesov za ščititi jezikovno mejo v notranjosti sosednjih držav, kjer živijo njene manjšine. Slovenski svet, brez meja, potrebuje iz takega strateškega mišljenja vse možnosti krepkega sodelovanja. To vključuje še posebno gospodarsko sodelovanje in s tem krepitev socialne varnost posameznika. V kulturi, predvsem v pevskih zborih, ta skupen prostor

vsaj deloma že živi. In kaj politika, ali daje predpogoje za vse segmente družbenega življenja?

Samokritično ocenjujem, da se slovenski svet preveč giblje v smer folklorizacije. Ob vseh tehničnih iznajdbah modernega časa še vedno ne obstaja mreža Slovencev doma in po svetu, da bi lahko krepili našo narodno zavest, predvsem pa usmerjati delovanje s skupnimi močmi v prihodnost. Še vedno opažam, da tu in tam ni zaželjeno to kar Slovenci najbolj potrebujemo: združitev vseh naših sil in sposobnosti za ohranitev naše kulturne dediščine in materine besede. Vabim vsakega Slovenca in vsako Slovenko, kjerkoli na svetu živi, da končno uresničimo profesionalno mrežo, ki bo omogočala več kot pevske turneje, več kot samo romantičen ali boleč pogled na našo zgodovino. Omogočimo našim otrokom in naši mladini, da se srečajo in spoznajo, da je slovenski svet nekaj več kot biti nekje na prepihu večjih narodov sveta. Združimo gospodarske sile in odprimo s tem perspektive, ki jih nujno potrebujemo v času globalizacije. Zagotovimo redno poročanje in izmenjavo informacij preko skupne spletne strani, ki bo okno za širši svet. Kjerkoli potrebujemo partnerje, jih sprva poiščimo med Slovenci po svetu in doma, posebno če s tem lahko ohranimo prepoznavnost slovenstva.

Zagotovimo skupen fond, da bomo naši mladini lahko ponujali najboljšo izobrazbo in znanje širom sveta. Republika Slovenija naj odpre možnosti, da v svetovnih metropolah za določen čas vključuje naše pravne in druge strokovnjake. Kvalitetna jezikovna izobrazba v jezikih sosedov je izziv, ki ga moramo naši mlajši generaciji zagotoviti. Izkoristiti moramo pa vse to, kar nam še posebno slovenska država ponuja. Nova državna sekretarka ga. Tovornikova želi na podlagi razpisov zagotoviti vsaj del podpore za skupne projekte. Predlagam, da načrtno izvajate projekte, ki še posebno nagovorijo mlade. Slovenske šole in povezovanje le-teh z našimi šolami je prvi potreben korak. Tehnična usposobitev teh šol in izvajanje tega naj bo del

takšnih projektov. Na žalost pa sem ravno ta teden pred mojim odhodom ugotovil, da razpisi urada drugih ministrstev niso bili vsem znani in da je bilo nizko število prijav s strani Slovencev v Kanadi in ZDA. Pripravljen sem, da koroški Slovenci zagotovimo, da preko znanih naslovov posredujemo vse razpise, predvsem pa da jih tudi uveljavljamo. Sem spada, da vsi mi dajemo kritične pripombe in inovativne ideje slovenski državi in tako pomagamo izboljšati sodelovanje.

Po desetih letih samostojnosti Slovenije je že čas, da ob vseh sanjah, upih, razočaranjih in uspešnosti končno zagotovimo dolgoročen strateški interes vseh Slovencev, kjerkoli živimo. Začnimo danes mi, da bomo jutri ponosno ugotovili, da naši otroci z močno hrbtenico, samozavestno in z navdušenjem govorijo lepo materino besedo. S tem bo kljub maloštevilnosti slovenskega naroda prepoznavno naše slovensko bitje.

Želim nam vsem, da bi uspeli pri tej naši pomembni nalogi v prepričanju, da bodo še rodovi za nami, kot mi danes, z vsem srcem in po našem zapeli današnjo zaključno koroško narodno pesem: (*"Slovenec sem, tako je mati djala, ko me je pestovala.."*)

Šentjurski pevski zbor iz Slovenije

SLOVENSKI DAN IN 10. OBLETNICA SAMOSTOJNE SLOVENIJE

Leander Škof

Slovenske organizacije v Kanadi: Kanadsko Slovenski Kongres, Slovensko Kanadski Svet Vseslovenski Kulturni Odbor in Slovensko Letovišče skupaj pripravile 42. Slovenski Dan, ki se ga je udeležilo preko 1000 slovenskih rojakov in rojakinj. Slavnostna govornika na tej proslavi, posvečeni 10. obletnici slovenske samostojnosti, sta bila Bernard Sadovnik, predsednik Narodnega Sveta Koroških Slovencev, in Klavdija Kuri, predstavnica slovenske mladine v Kanadi. Njuna govora sta v celoti objavljena v tej izdaji Glasila.

med drugim tudi vrhunsko srečanje državnih predsednikov George-a Busha in Vladimira Putina v Sloveniji. Kar pa je še potrebno izpolniti, je veleposlanik dr. Cerar naštel še dokončanje procesa privatizacije, večja vlaganja v izobraževanje in zdravstvo ter varovanje okolja. Na koncu je dodal, da so lahko tudi kanadski Slovenci ponosni na svojo domovino.

Po igranju kanadske in slovenske himne, so predstavniki zgoraj omenjenih organizacij imeli svoje pozdravne govore: John Kuri (SL), Ema Pogačar (SKS), Frank Rihar (KSK) in Florjan Markun (VSKO). Kulturni program je vseboval sledeče: citrarko Barbaro Žunič, plesno skupino Nagelj, recitacija Laurie Ulčar (Življenje ni praznik), in Šentjurski oktet iz Slovenije. Program se je končal s petjem vseh prisotnih 'Slovenec sem'. Ob koncu programa pa je 'Glasilo' po kanadsko simbolično praznovalo 10 obletnico osamosvojitve s tem, da je veleposlanik dr. Božo Cerar, s slovensko zastavico okrašeno 'Happy Birthday' torto, prižgal in nato upihnil deset belo-modro-rdečih svečk.

Proslavo je s sveto mašo odprl torontski nadškof in kardinal Alojzij Ambrožič, ki je tudi praznoval 25. letnico svojega škofovanja. Pri sveti maši so sodelovali tudi g. Ivan Plazar in g. Tine Batič, župnika obeh torontskih župnij, z združenim župniskim pevskim zborom. Praznovanja se je tudi udeležil slovenski veleposlanik dr. Božo Cerar, ki se je v svojem nagovoru spomnil težkih časov slovenskega osamosvajanja v začetku prejšnjega desetletja. Dodal je tudi, da se je današnja Slovenija razvila v demokratično, tržno usmerjeno, gospodarsko uspešno in moderno družbo, ki jo po svetu spoštujejo. Dokaz za to je

POZOR!

Čas nedeljske radio ure se spremeni 2. septembra 2001. Za zimski čas bo oddaja od 11h do 12h dopoldne.

Slovenska Mladina v Kanadi

Govor gospe Klavdija Kuri
na Slovenskem dnevu 8. julija, 2001

Spoštovani gospe in gospodje, spoštovani vsi Slovenci dobre volje. V imenu mladih Slovencev tukaj v Kanadi vas pristrčno pozdravljam. V veliko čast mi je, da lahko med nami pozdravim dr. Božo Cerarja, Veleposlanika Republike Slovenije, gospoda Sadovnika, vso duhovščino in vse zbrane rojake in rojakinje.

Zbrali smo se tukaj danes, da proslavljamo Slovenski Dan in deseto obletnico slovenske osamosvojitve. Ko se ozremo okoli sebe, vidimo dom, ki so ga zgradile marljive roke Slovencev. Ta dom nam ponuja bogato dediščino, v kateri je vsajeno seme slovenske kulture, jezika in vere. Predajamo ga iz roda v rod z upanjem, da bi ga mladina, ki ga prejme, naprej gradila in obdelovala z veseljem in velikim ponosom. Dolžni smo izreči zahvalo vsem, ki so prinesli seme slovenske kulture in jezika tako daleč v svet in ga tukaj zasadili na tem koščku kanadske zemlje, ki nam sedaj predstavlja našo prelepo Slovenijo. Kako je lepo slišati danes besede: 'I am Slovenian', čeprav izrečene v angleščini. Izrečene so z velikim ponosom na to bogato kulturno dediščino, ki smo jo prejeli od naših staršev in prastaršev. Dolžni smo to kulturo ohraniti in jo posredovati mlajšim rodovom. Naj se tu ne pojavlja razlika iz katerega kraja prihajamo ali kaj smo. Le eno je važno: biti ponosen Slovenec ali Slovenka.

I still remember the day when I arrived in Canada with my parents and my sister. I was full of excitement and great expectations. Two weeks later when I started school, all that changed. I found myself sitting in a classroom full of students who didn't speak Slovenian and I didn't speak English. To top it all off, they had different cultural traditions and very different life style. I became extremely homesick. I wanted to hear the familiarity of my language outside of my

home. I longed to hear Slovenian music, dance polkas and celebrate Slovenian culture, as I was accustomed to. In spite of the hardships, my family began to settle in and meet new people who introduced us into the Slovenian community. With that, I had found a piece of Slovenia right here in Canada.

With a lot of hard work and determination, generations of Slovenians have established organizations and built places like this one, where we can meet and freely converse in our own language, celebrate our cultural traditions and observe our faith. We continually express our appreciation by building upon their achievements while keeping our culture and language alive. We do so with the expectation that one day our youth will do the same.

Today I stand before you as a member of that young generation to thank you for all your hard work and perseverance in keeping our cultural identity in trust for us. By teaching us about our roots and our culture, you not only give us a unique identity as citizens of a multicultural country. You also teach us tolerance and acceptance of other cultures. Our culture defines who we are and makes us richer individuals. Our culture is not preserved only the pages of a book. It is preserved in our traditions and customs, which are often symbolic of Slovenian life styles throughout its existence. And no matter where are we from or what

Klavdija Kuri

socioeconomic class we belong to, the fact that we are Slovenians keeps bringing us together again and again.

In today's society Slovenian youth face many challenges. I often hear people grumbling: "Why doesn't the young generation speak Slovenian more often?" We need to realize that Slovenian language and especially its grammar are not easy to learn. Those of you who came to Canada later in life most likely remember that mastering English language was difficult. One must also realize that in Canada we are surrounded by an English (or French) environment at school or at work. It is, therefore, important to show encouragement and pride, when young attempt to speak Slovenian, even if it is mixed with English words. Some find fault with the fact that the youth does not visit our camps every weekend in large numbers. They say: "When we were young, we spent most of our free time here". I can tell you from my own experience, that being a young Slovenian is very challenging, especially during the school years. I have two sets of friends: one at school and one in the Slovenian community. Dividing time I have between them is difficult. When I am busy at school I often hear people in the Slovenian community ask: "How come we do not see you around much anymore?" On the other hand, if I am spending more time here, my other friends will tell me that I am always busy with that Slovenian stuff. We may spend more time away from the Slovenian community than one likes,

but we are always back for all major events! And if one stops to think, he will also realize that the youth of teenage years may only visit occasionally. Once they marry, however, and they have children, they have a tendency to come back more often. They realize that places and events like this one are ideal to introduce their young children to their roots. And at this time things that you have taught us about our culture we will pass on to our children.

Ten years ago I manifested with you in front of Queen's Park with many of you to show my support for independent Slovenia. Together with many Slovenians around the world we realized our dream. Slovenia has changed a great deal since declaration of its independence. And so must we. We need to recognize that we must adapt our community to the needs of today. We must open ourselves to new ideas and new approaches to preserving our community, especially those expressed by our youth. We need to nurture their willingness to participate with trust and be willing to lend a helping hand. We must provide encouragement during the times of difficulty and offer praise during times of success. One of the greatest challenges facing us today is finding the balance between the wants and needs of two generations. In order to accommodate each one and find participation in the Slovenian community a truly fulfilling experience, we must work hard, communicate, trust and stand united.

Tridnevna proslava petindvajsete letnice lovskega in ribiškega društva Planica.

Leander Škof

Lovsko in ribiško društvo PLANICA je približno 30 milj južno od znanega Algonquin parka, sredi poti med Torontom in Ottawa. Ne samo njena idilična lega sredi slikovite pokrajine, znane med Kanadčani kot *Haliburton Highlands*, Planica je tudi v centru idealnega okraja za lov in ribolov, kar vsi njeni člani zelo cenijo. Divjačina na društveni zemlji, ki sedaj meri več kot tisoč akrov in se stalno povečuje z novimi nakupi, vsebuje poleg zajcev in srn celo medvede in na novo priseljene jelene. Poleg tega v njenih ribnikih in potokih, ki jo prečkajo, plava nešteto različnih rib. Ker tudi meji na več kot štirideset tisoč akrov državne zemlje ("crown land"), se njeni člani ne bojijo, da jim bo zmanjkalo divjačine in rib, zlasti ker država sama zanje zelo skrbi, kakor tudi za zaščito narave.

Ker nisem lovec ali ribič, sem bil ob prvem obisku silno presenečen nad iskrenim in gostoljubnim sprejemom. Prvega, ki sem ga srečal, sem nagovoril: "Oprostite gospod, kje pa lahko parkiram ...". A preden sem končal svoje vprašanje, me je prekinil in mi dal vedeti rekoč "...da pri nas ni nobenih gospodov in smo vsi enaki ter se tudi vsi tikamo..." Medtem pa me je že prepoznal predsednik Planice, se mi približal in nakazal prostor poleg Koče Alojzij. Tam sem

imel možnost priklopiti elektriko za moj računalnik in sem tako lahko takoj začel pisati svoje prve vtise mojega obiska.

Taboriščni prostor med zasedenima gostiščima Koča Alojzij in Dom Planica je bil natrpan s šotori, prikolicami in motornimi hišami. Zato so mlajši taboriščniki šotorili na hribu, kjer so si tudi zgradili svoj trinadstropni stolp (tree house). Enaindvajset najmlajših (3-12 let), pa je imelo tedensko taborjenje, v času

katerega so tudi obiskali Algonquin park ter imeli razna zanimiva naravoslovna predavanja pod vodstvom Irene Bric in Mary Brence.

Najbolj pa me je presenetilo to, da je Planica uspelo z otroškimi taborjenji, s prostimi šotorjenji najstnikov in z različnimi programi za starejšo mladino, pridobiti štiri generacije k aktivnemu sodelovanju pri svojem društvu. S tem si bo Planica nedvomno zagotovila svoj obstoj v daljno bodočnost, kar se na žalost ne vidi pri mnogo drugih slovenskih društvih in skupin v Kanadi.

Ob prihodu sem imel vtis, da njeni člani skušajo svojo Planico ljubosumno skrivati pred nezaželenimi gosti, saj ni bilo nobenega napisa ali zastave pri vhodu. Če ne bi vedel, da je njen

naslov "Highway 28 številka 35242" bi jo zgrešil, kjer so njena poslopja precej oddaljena od glavne ceste. Na moj nasvet so kmalu nato postavili, pri vходу ob cestni številki, novo slovensko zastavo, ker je baje prejšno nekdo odstranil.

Poleg dvaindvajsetih garaž v bližini glavne ceste ima Planica tudi tri stanovanjske zgradbe: Koča Alojzij (za skupno prenočišče), Dom Planica I in Dom Planica II (ki imata skupaj 47 modernih sob s kuhinjo in kopalnico). V pritličju vsakega doma je velika dvorana: v eni je bil sedaj oltar za darovanje svete maše, v drugi pa prireja društvo Planica svoje sestanke in družabne prireditve - seveda je tudi napolnjena z lovskimi trofejami. Imajo tudi moderno kuhinjo in dobro založen bar za svoje člane in goste.

Izbira hrane je bila okusna in obilna - poleg na žaru pripravljene svinjine, puranov in ovčjega mesa so stregli tudi golaž in kranjske klobase in druge slovenske specialitete. Zato ni čuda, da je bilo med obiskovalci tudi več gostov iz Združenih Držav in oddaljenih krajev v Kanadi, kateri redno prihajajo na ta prvovrstni letni piknik, ki ga Planica prireja vsako poletje.

Nedeljsko sv. mašo je, s sodelovanjem najmlajših tabornikov, daroval gospod Nosan, ki

j e s
s v o j i m i
s t a r š i t u d i
č l a n
P l a n i c e . P o
m a š i j e
t u d i
b l a g o s l o v i l
n o v o
k a p e l i c o ,
p o s v e č e n o

Sveti Družini in zgrajeno za proslavo petindvajsetletnice Planice.

Zvečer je Frank Brence starejši, imel zanimivo skioptično predavanje o zgodovini Planice. Nedeljski program pa se je končal z nastopom plesne skupine Nagelj.

Večina obiskovalcev je ostala tam vse tri sončne dni. Mnogi so tudi izrabili to priliko za kopanje v bližnjem jezeru, kjer je lokalna občina poskrbela za lepo javno kopaljšče za odrasle in otroke.

Predsednik Planice, Frank Brence mlajši in njegovi sodelavci in sodelavke pa zaslužiijo pohvalo za odlično organizacijo te uspešne proslave.

Hvala lepa in na svidenje naslednje leto!

Pripomba urednika:

22. septembra bo društvo Planica zaključilo svoje celoletno praznovanje 25 letnice z slavnim banketom, ki bo v dvorani Brezmadežne na Browns line.

Vsi ste vljudno vabljeni!

ODDIH

Frank Brence

Delam v pisarni, tam stroji šumé
Želim si miru, tam kjer živali živé
Še tri dni bom potrpel in na delu bil
Potem si miru v samoti bom naužil

Srečno dospel sem, pozno v noči
Pripeljal sem sina, ki od mene se ne loči
Ozro se nama oči v nebó
Zvezd še nikoli toliko ni biló

Jutri v gozd se podava
Tam pri potoku bova divjad opazovala
Čez hrib do jezera hodila
Nazaj po dolini se bova vrnila

Prehitro minul je čas, domov bo treba
Duševno pomirjena sva, ne bojim se več dela
Prišla bova nazaj, ko zopet zaslišiva klica
Prelepega kraja, ki imenujemo ga Planica

BASEBAL NA SLOVENSKEM LETOVIŠČU

Marjan Ulčar

Na Slovenskem letovišču pri Boltonu se je 21. in 22. julija vršil deseti letni turnament v T Ball za otroke od 6. do 9. leta in softbal za igralce od 10. do 13. leta starosti. Skupno je bilo 8 ekip, v katerih je bilo vključenih 92 mladih športnikov in športnic. Tekmovanje že vsa leta organizirata Frank Krmelj in Marjan Ulčar, seveda pa jima pomagajo nešteti prostovoljci, nekateri že prvotni igralci.

28. in 29. julija se je vršil deveti letni turnament v baseballu za srednješolce. Turnamenta se je udeležilo 54 igralcev, razdeljenih v 6 ekip. Staršem in drugim gledalcem so nudili kvalitetno športno doživetje v 16 igrah. Bobby Ulčar je napovedoval igralce in obenem duhovito komentiral igranje.

Vsak igralec je prispeval 10 dolarjev in sodeloval v najmanj štirih igrah, dobil je tudi timsko majico, sliko, trofejo in kosilo. Vsega tega ne bi bilo možno nuditi brez finančne pomoči slovenskih sponzorjev. Vodstvo posamezne ekipe je prevzela mladina od 15. do 24. leta starosti.

Obe prireditvi sta bili izredno dobro obiskani,

kar je gotovo dokaz, da slovenska skupnost želi biti medsebojno povezana tudi na tem področju.

4. in 5. avgusta se je vršil že 24. letni turnament v baseballu za odrasle. Turnamenta se je udeležilo 50 igralcev, razdeljenih v 5 ekip. Marjan Ulčar je napovedoval igralce in obenem komentiral igranje.

Teden pozneje, 11. in 12. avgusta pa so prvič potekale tekme v nogometu za otroke od 6. do 10. leta starosti in tekme za odbojko za mladino nad 15 let starosti. Za to priliko je bilo narejeno novo odbojkarsko igrišče v dolini pri bazenu.

Nogometne tekme je organiziral Ed Škrlj. Igralo je 36 igralcev, ki so bili razdeljeni v štiri skupine. Tekme v odbojki je organizirala Andrea Ferkul. Prijavilo se je 30 igralcev, ki so bili razdeljeni v pet ekip.

Organizatorjem in igralcem iskrena hvala in čestitke za tako uspešno opravljeno delo.

Nasvidenje prihodnje leto! Za več informacij pa že sedaj lahko pokličete Marjana Ulčarja.

Anica Resnik

Milena Soršak

Anica Resnik

Anica Resnik je pretekli mesec praznovala svoj 80. rojstni dan, pa sva se za to priliko pomudili v daljšem pogovoru.

Anica, kaj nam lahko poveste o svoji mladosti?

Odraščala sem v trdni krščanski družini z dvema bratoma in sestro. Mama je bila zelo delovna in gospodarna. Oče je bil po poklicu priznan ščetar, ljubil je naravo, rad je bral, bil je pošten in iskren

prijatelj in zato užival velik ugled med člani obrtniške zadruge. Oba starša sta želela, da bi se otroci izobrazili. Jaz sem bila najstarejša in se še dobro spominjam, kako mi je bilo večkrat rečeno, da moram biti dober zgled bratoma in sestri. Po končani osnovni šoli na Ježici, sem odšla v meščansko šolo k uršulinkam. Bila sem marljiva in vestna učenka in zato so me naslednje leto premestili v gimnazijo. Po mali maturi sem študij nadaljevala na trgovski akademiji. To so bila zame res lepa leta. Imeli smo zelo razgibano kulturno in duhovno življenje.

V veselo, vsestransko bogato skoraj idealno življenje je posegla vojna. Kakšen vpliv je imela na Vas?

Trgovsko akademijo sem končala ravno na začetku vojne. Takoj za tem sem dobila zaposlitev na občini, pomagala sem domačemu župniku Janezu Puclju pri njegovem pisanju, z

veseljem pa sem sodelovala tudi pri zelo razgibanemu prosvetnemu društvu na Ježici. Ko se je ustanovila OF, sem bila povabljen v njene vrste. Zaradi trdne krščanske vzgoje doma in v šoli in tedaj že svojega osebnega prepričanja nisem sledila ukazom revolucije in se zato izpostavila neštetim smrtnim nevarnostim. Spominjam se kar nekaj primerov, ko sem bila naravnost čudežno obvarovana gotove smrti. To so bili časi groze in večnega strahu. Prišlo je leto 1945. S tisoči drugimi sem bežala in se znašla v Vetrinjah.

Dobra tri leta ste preživeli v taboriščih. Kako ste se prilagodili temu okolju?

Ni bilo prijetno, materialnih dobrin nismo imeli, imeli pa smo drug drugega, rešeni smo bili stalnega strahu za svoje življenje in imeli smo upanje v lepše dni. Dokaj hitro sem dobila delo v pisarni, taboriščniki smo si postali dobri prijatelji. Ustanovili smo razne skupine in nadaljevali s kulturnim delom, znali pa smo se tudi po domače zabavati in veseliti. Tam sem srečala tudi svojega moža Rudija.

Kdaj ste prišla v Toronto in kako ste se živela v nove okoliščine?

To je bilo leta 1949. Prvo leto sem delala na kontraktu kot vsi drugi, leto kasneje sva se z Rudijem poročila in potem so prihajali otroci: Majda, Marjan, Lucy, Tomaž, Gregor in Monika. Živeli smo skromno, a veselo in upanja polno pristno družinsko življenje.

Večkrat sem Vas videla igrati na odru in mnogokrat smo se do solz nasmejali karakterjem, v katere ste se tako dobro živela. Kaj mi lahko poveste o tem?

Že v rani mladosti sem začutila veselje do igranja in nastopanja. Spominjam se prvega nastopa, ko sem kot 5-letna deklica nastopila v

nastopa, ko sem kot 5-letna deklica nastopila v skupni deklamaciji ob proslavitvi 30. obletnice škofovanja škofa Jegliča. V šoli je le redko minila prireditve, da ne bi nastopala na ta ali oni način. Po končani šoli sem redno sodelovala v prosvetnem društvu in potem to delo nadaljevala v taboriščih. V živem spominu mi ostaja ljudska igra Divji lovec, ki smo jo igrali v Špitalu. Vlogo Majde sem se naučila v dveh tednih, ker je prvotna igralka nenadoma odšla, igra pa je bila že napovedana. Vlogo Janeza je igral pokojni Viktor Trček. V Torontu sem prvič nastopila v igri Župnik iz cvetočega vinograda, ki jo je režiral pokojni Stanko Brunšek. Leta 1962 me je g. Vili Čekuta povabil k Slovenskemu gledališču in odigrala sem kar lepo število vlog. Rada sem se vživljala v vloge preprostih žena, ki so živele s svojo modrostjo. Zadnja leta sem igrala tudi pri Slovenski igralski skupini v Novem Torontu. S slovensko besedo, pesmijo in folkloro smo razveseljevali tudi rojake po drugih krajih Kanade in Amerike. Lepe spomine hranim na tiste čase.

V raznih slovenskih časopisih in revijah pogostokrat zasledimo Vaše dopise o dogodkih v naši skupnosti. Nedvomno s tem opravljate veliko rodoljubno delo, saj bi šlo sicer marsikatero dogajanje v pozabo.

Profesor dr. Slodnjak, ki me je učil slovenščine, je kmalu opazil moj dar pisanja in me začel spodbujati k leposlovnemu delu. Svoje misli in čustva sem tako nehote začela zlivati na papir. V Torontu me je prvi vspodbudil k pisanju Ciril Soršak, vodja folklorne skupine Nagelj, v katero so bili takrat vključeni moji otroci.

Plesalci so nastopali po raznih prireditvah, a o tem se ni kaj prida pisalo. Tako sem prijela za pero in začela z nekakšno kroniko. Moje dopise so objavili razni časopisi kot Ameriška domovina, Slovenska država, Božja beseda, Družina in zadnje leto tudi Glasilo. Vesela sem, če s tem delom vsaj malo doprinašam k uspehu medsebojnega sodelovanja in povezovanja, ki nam edina zagotavlja, da bo slovenski živelj v

kanadski skupnosti mogel obstati še vrsto let.

Vaše delo je bilo opazno še pri nekaterih drugih organizacijah.

Nisem ravno vodilni tip, a rada priskočim na pomoč, kjer mi moje sposobnosti in možnosti dovoljujejo. V odboru doma Lipa sem sodelovala nad 10 let in vodila zapisnike, v odboru Slovenskega letovišča sem opravljala dela tajnice do lanskega leta. Še vedno rada poskrbim za urejenost grede okoli Baragovega spomenika. Sem članica KŽL, kjer s skupnimi močmi marsikaj dobrega storimo. Gotovo ima pri tem delu veliko zaslug moj mož, ki me vozi na vse sestanke.

Leta osebnih preizkušenj, družinskih skrbi in trdega dela so gotovo vplivala na oblikovanje vašega značaja. Občudujem Vaš življenjski optimizem in vitalnost, osebno urejenost in vedno nasmejan obraz.

Leta prinesejo svoje. Nekateri postanejo zagrenjeni in žalostni, morda celo razočarani in obupani. Vsak dan se bolj zavedam, kako je na svetu vse minljivo, pa me je tega vsak dan manj strah. Sedaj še živim in se veselim vsakega novega dne. Svoj čas hočem pametno urejevati. Če mi uspe, sem zadovoljna in dobim še več moči in navdihov za naslednji dan. Vem pa tudi, da ni vse odvisno od mene, da sem del svoje družine, svoje skupnosti, katere člani imajo spet svoje misli in ideje. Po letih izkušenj sem hvaležna Bogu in nebeški Materi za moj sedanji optimizem, za vedrost mojih misli, za spoznanje in prepričanje, da ima vsak svoje mesto in poslanstvo na tem svetu, da smo dolžni delati dobro in biti zgled drug drugemu, in da mi je dano veseliti se neskončnega božjega stvarstva.

Draga Anica, prav lepa hvala za pogovor in Vaše misli. V svojem imenu in imenu slovenske srenje v Torontu in okolici Vam iskreno čestitam k visokemu jubileju in želim še mnogo zdravih in plodnih let v krogu svoje družine in slovenske skupnosti.

KREKOVA SLOVENSKA HRANILNICA IN POSOJILNICA - ZGODOVINA USPEHOV

Bolj ko se svet premika naprej v novo tisočletje, bolj postaja beseda "spreminjanje" skupna tema. To se vidi povsod v družbi s hitrim tempom življenja, kjer novi tehnološki napredki klijejo vsak dan in s tem spreminjajo način komuniciranja in poslovanja.

V tem smislu in včasih malo pretresujočem novem svetu je bistveno zdržati ritem, sicer zaostanemo. Eden od primerov kontinuiranega uspeha v kanadsko-slovenski skupnosti je zgodovina rasti majhne posojilnice, ki se je prebila skozi zahtevane spremembe in si zagotovila pravilen položaj, tako da je pripravljena na nove izzive. Istočasno pa je ostala zvesta svojim ustanovitvenim principom kot so: skupnost, teamsko delo, rezultati in iniciativa.

Slovenska hranilnica in posojilnica Janeza Evangelista Kreka je bila ustanovljena leta 1953 v Torontu. Ustanovila jo je majhna grupa, ki je štela 21 članov. Čez manj kot pol stoletja je njeno cvetoče poslovanje zraslo na več kot 52 milijonov dolarjev v aktivni in je pripravljena da se preseli v povsem novo stavbo na 747 Browns Line v Etobicoke-u. Z vse večjim številom proizvodov in uslug, novim računalniškim sistemom, novim logom ter spremenjenim imenom (službeno se odslej imenuje "Krekova Slovenska Kreditna Hranilnica in Posojilnica", se hranilnica seli v novi dom 14 septembra letos)..

Krekova hranilnica je bila dobra ideja že v samem začetku in je zrasla v dobro utemeljeno kreditno zvezo", je rekla ga. Frances Ziernfeld (rojena Zupančič), ena od ustanoviteljev in pomembnih organizatorjev ob začetku poslovanja hranilnice.

Ko je prišel čas imenovanja nove kreditne zveze za Kanadčane slovenskega porekla, je bilo povsem naravno, da jo poimenujejo po častitem Janezu Evangelistu Kreku, doktorju teologije in

pravem slovenskem heroju.

J.E. Krek je bil rojen 27. novembra 1885 pri Svetem Gregorju v Sloveniji. V svojem kratkem, ampak vplivnem življenju je izžareval ljubeznivost, dobroto, entuziazem in poslovni duh. To lahko vidimo iz naslednjih besed vzetih iz njegovega govora leta 1906:

"Socialna dobra dela so celo bolj zasluge vredna kot individualna dela, ker je vredneje pomagati v siromaštvu celotni skupini ljudi ali vsemu narodu kot pa dati individualno ubonim ljudem bogata darila".

Potem ko je doktoriral iz teologije leta 1892, se je Krek odločil izboljšati življenje slovenskemu ljudstvu, ki je bilo vedno odvisno od usmiljenosti tujih posojevalcev denarja in industrijalistov. Kot član avstrijskega zveznega parlamenta (v tistem času je bila Slovenija še vedno del Avstro-Ogrskega cesarstva), je Krek razširil kooperacijsko kreditno gibanje, ki je omogočilo, da so Slovenci postali bolj samostojni in da se je dvignila raven življenja. Od leta 1894 do 1912 je bilo ustanovljeno 576 novih kooperativ in gibanje se je uspešno nadaljevalo. Leta 1938 je bilo že več kot 156,000 Slovencev včlanjenih v take kreditne zveze.

Na žalost, Krek ni bil prisoten, da bi popolnoma ocenil svojo zapuščino. Umrli je nenadoma od srčne kapi 8. oktobra 1917. Za "Genijem množic", kot je Kreka poimenoval slovenski pesnik Oton Zupančič so žalovale množice. Slovenski pisatelj in župnik Franc Finžgar je takole opisal Krekov pogreb:

“Ves slovenski narod se je zbral ob njegovem mrtvaškem odru - brez nikakršnega povabila ali klica. Vsi so hiteli k njegovemu grobu: revni, delavci, kmetje, intelektualci, izobraženci. Vsakdo je iskreno žaloval brez pretvarjanja in brez sledu službene dolžnosti - vsepovsod le ena iskrena žalost.”

Potomci nekaterih žalujočih so zapustili deželo v želji da svojim družinam omogočijo boljše življenje, a so ob prihodu v Severno Ameriko naleteli na mnogo enakih zaprek kot njihovi starši, ko so se poskušali učvrstiti v novi zemlji. Banke jim niso bile v veliko pomoč in nezaupanje do zunanjega kapitala se je širilo v skupnosti. Izhod je bil v tem, da sledijo primer, ki ga je dal Krek, kar pomeni, da razvijajo samostojno kreditno zvezo.

“Težko je bilo v začetku, ker nismo imeli prostora, kjer bi začeli, ampak vedela sem, da moramo nekaj narediti,” je rekla ga. Ziernfeld. “Morali smo imeti našo lastno organizacijo, da bi lahko pomagali našim ljudem. Prav zares smo začeli iz nič.”

Ustanovitelji Slovenske hranilnice in posojilnice Janeza E. Kreka so dobesedno začeli z zemljo, delujoč z podzemeljskih prostorov v hiši ustanovitelja Rudolfa Čuješa na 81 McFarland Rd. v Torontu leta 1953. Kmalu zatem so se preselili v svojo prvo pravo pisarno na 648 Euclid Ave. (blizu cerkve Marije Pomagaj). Do konca leta 1964 so imeli 1,150 članov in aktivno čez 1 milijon dolarjev. Leta 1958 so prejeli tudi priznanje od Lige Kreditnih zvez Ontarija za najboljšo etnično publiciteto v dejavnosti kreditne zveze.

Ob hitri rasti kreditne unije je prišlo do odločitve, da bi bilo treba odpreti novo podružnico zaradi dodatnega priliva strank. V maju leta 1968 je odprta pisarna v spodnjih prostorih stavbe na 731 Browns Line v Etobicokeu, na zemljišču cerkve Naše Gospe s Čudodelno Svetinjo. Do konca leta 1972 je Slovenska

hranilnica in posojilnica J. E. Kreka odprla podružnico na 747 Browns Line na najetem zemljišču Slovenskih misijonarjev Sv. Vincenca.

Z naraslim kapitalom je kreditna zveza odkupila zemljišče na 747 Browns Line in se tjia dokončno preselila avgusta 1983. Aktiva je zrasla na čez 25 milijonov dolarjev v letu 1988. Istega leta je Slovenska hranilnica in posojilnica J. E. Kreka izbrana kot šesta največja etnična kreditna unija in sedeminpedeseta od šeststopeneset kreditnih unij v provinci Ontarijo.

Zaradi vse večjega prometa na zahodni strani mesta se je leta 1993 glavna pisarna preselila za stalno iz mestnega centra, na Browns Line. Skozi devedesetega leta je poslovanje kontinirano raslo z začetno aktivo od 40 milijonov dolarjev preseženo leta 1997. Stavba na Euclid Ave. je za stalno zaprta od 4. junija 1999 in prodana za \$420,000, od česar so si člani naredili pomemben korak v moderno, impresivno, popolno strukturo z vsemi uslugami.

“Krekova Slovenska hranilnica in posojilnica verjame, da je uspeh odvisen od doprinosa vsakega člana in da bi moral vsakdo imeti delež v uspehu kreditne zveze,” je rekel Glavni upravnik Joe Cestnik.

Trenutno šteje članstvo kreditne zveze blizu 3,000 članov in aktiva je znašala čez \$50 milijonov v letošnjem maju. Razultat te rasti je povečano število uslug, ki vključujejo bančno poslovanje preko interneta in poslovanje na linije (online), pa tudi povečanje posojilnega viška. N. pr.: komercialna, stavbena in premostitvena posojila (bridge loans) so sedaj na meji od maksimalno \$60,000, medtem ko je meja osebnih posojil dvignjena na \$120,000. Popolne usluge finančnega planiranja na področjih kot n. pr.: takse, nepremičnine, investicije in upokojitev so prav tako na razpolago.

2. Sprava kot dejanje odpuščanja

Dr. Anton Jamnik

a) Odpuščanje kot nova kvaliteta bivanja in medsebojnih odnosov.

Krščanski Bog je Bog neomejenega odpuščanja. Bog Jezusa Kristusa je predvsem Bog, ki je ljudem po svojem Sinu oznanil, da jim odpušča njihovo krivdo. Njegove besede in dejanja izpričujejo, kako trdno je ta resnica utemeljena v Svetem pismu. V evangelijih pomeni odpuščanje prelom z določeno logiko človeških odnosov, ki se ravnajo po načelu pravičnega povračila. V govoru na gori Jezus pravi: "Slišali ste, da je bilo rečeno: Oko za oko in zob za zob. Jaz pa vam pravim: ne upirajte se hudobnežu, ampak če te kdo udari po desnem licu, mu nastavi še levo. Če se hoče kdo pravdati s teboj in ti vzeti obleko, mu pusti še plašč. Če te kdo prisili eno miljo daleč, pojdi z njim dve".

Na podlagi gornjih besed bi morda kdo pomislil, da je bil Jezus naiven. Toda tisto kar hoče povedati, je nekaj čisto drugega. Ne zahteva pasivnosti, niti tega, da bi se morali odpovedati boju proti zlu in temeljnemu prizadevanju za resnico in pravičnost. Pokaže le na to, da vračanje zla z enakim zlom, četudi v imenu pravičnosti, ne spremeni človeške družbe. Potrebna je neka nova drža, ki ne išče mere v tem, kar se je že zgodilo, ampak dejanje, ki ustvarja nekaj novega in preseka začarani krog sovraštva. Drugače se neizogibno zapiramo v logiko neprestanega ponavljanja istega. Ta logika je v svojem izhodišču destruktivna in v končni

fazi vodi v izključitev ali smrt vsaj enega od nasprotnikov.

In ta novost, to presekanje začaranega kroga sovraštva, je navzoča prav v odpuščanju. To ne pomeni pozabljanje tega, kar se je zgodilo, pač pa je pogumna odločitev za neko novo prihodnost, drugačno, kot jo zahtevajo pretekla in v spominu obnovljena dejanja. Dejanje odpuščanja človeka osvobaja in mu daje moči, da stopi v avanturo srečanja z drugim. Odpuščanje tako odpira novo upanje in novo prihodnost ter s tem tudi novo kvaliteto bivanja, tako na osebni kot tudi družbeni ravni. Lahko si predstavljamo prihodnost hromega, ko mu Jezus ne bi bil odpustil in ga ozdravil; ali pa prihodnost obsojene prešuštnice in njenih tožnikov. Takoj ko je prekinjen zakon neprestanega ponavljanja ali povračila, je prihodnost nepredvidljiva in odprta. Tako torej verujoči človek v odpuščanju posnema Boga Stvarnika. Do človeka, ki mu odpušča, ustvarja nov odnos. Odpuščanje v temelju spreminja medčloveške odnose in s tem razodeva obličje Boga.

Da bo odpuščanje delovalo na krivčnika zdravilno, lahko le upamo, gotovi nismo. Odpuščanje brez ustreznih moralnih razlogov temelji na 'upanju proti upanju'. Upanje, ki ga človek goji do krivčnika, pomeni večje ali manjše tveganje. Jože Krašovec v svoji knjigi Nagrada, kazen in Odpuščanje pravi: 'Krivčnik lahko odpuščanje tudi odkloni ali celo zlorabi, torej prinaša takšno tveganje precejšnjo ogroženost. Zato je tveganje del razmisleka o primernosti ali neprimernosti odpuščanja. Pri tem ne smemo prezreti, da je pravzaprav vsako odpuščanje ali sprava tveganje, tudi če krivčnik spozna in priznava krivico, ki jo je nekomu prizadel. Obstaja nevarnost, da bo človek, ki je že storil hudobno dejanje, spet storil nekaj podobnega.

ustreznih postavk pri krivičniku moramo reševati z ugotovitvijo, da ni pred Bogom nihče dovolj pravičen in da ljudje kljub obžalovanju določenih žalitev vedno znova žalimo drug drugega in Boga; Bog torej vsakemu človeku nenehno prizanaša in odpušča. Torej bi se Božje usmiljenje končalo le v primeru popolne zakrknjenosti. Dotlej pa velja, da je Bog usmiljen kljub človeški nevrednosti, saj je lahko tudi iskrenost kesanja dvomljiva.'

Razlogi za odpuščanje in usmiljenje imajo bistveno večjo težo, če krivičnik dokaže s pozitivnimi dejanji, da je vreden prizanesljivosti. Pri odpuščanju gre za pričakovanje, da bo krivičnik priznal svojo krivdo in se od nje distanciral. Ko krivičnik to stori mu je mogoče odpustiti v skladu s tremi temeljnimi postavkami: s spoštovanjem samega sebe, s spoštovanjem do storilca krivičnega dejanja in z moralnimi pravili. To je dejanje poguma in iskrene ponižnosti, ko se nekdo sooči s svojim dejanjem in s tistim, ki mu je storil krivico vzpostavlja odnos, dialog in tako se lahko začne spoštovanje do drug drugega. Kesanje je tako najbolj splošna postavka po krivičnem dejanju. To je tudi najbolj naravna zahteva jn pričakovanje tistih, ki so bili prizadeti. Resnično kesanje pomeni iskreno notranjo spremembo. Krivičnik, ki se sooči s svojo krivdo, jo prizna in se pokesa, s tem zavrača krivično dejanje, želi se spraviti s prizadetim in tako začeti nov odnos.

Trpljenje, ki zadene človeka zaradi krivičnega dejanja, deluje nanj zelo različno. Nekateri se po udarcu, ki ga doživijo, zakrknjejo in vztrajajo pri krivičnem dejanju. Druge pa trpljenje omehča, da spoznajo svoje meje, se solidarizirajo z drugimi ljudmi, in želijo začeti na novo. Priznanje krivde je torej dejanje poguma, notranje moči in iskrene ponižnosti, je tudi izraz človekove volje, da zopet zaživi v večji pristnosti in harmoniji. Pri tem je izrednega pomena soočenje z resnico, ki jo omogoča dialog in s tem priznavanje in spoštovanje drugega, kljub dejanjem, ki jih je storil.

b) Odpuščanje kot dejanje spominjanja

Če pogledamo v zgodovino človeštva, lahko kaj hitro odkrijemo, da je bila ta polna nasilja in krivic. Latinskoameriške teologije osvoboditve so kljub svojim številnim pomanjklivostim jasno pokazale, da je bila zgodovina sveta (tudi slovenska zgodovina) napisana s stališča zmagovalcev. Zato se pojavlja težnja, da se napiše na novo in se pri tem izhaja iz tega, kar imenujemo 'hrbtko' oziroma še drugo plat zgodovine. Mišljena je zgodovina, ki je bila napisana s strani zatiranih in tistih, katerih imena so bila za vedno pozabljena in zamolčana.

Jezus ne odpušča tako, da bi zločinca in njegova dejanja razglasil za nepomembna. Nasprotno, umor postavlja v zvezo z najglobljo močjo zla, s satanom. Evangelist Janez poroča, da je 'hudič vdihnil odločitev v srce Juda Iškarjota, da ga izda' in da je takoj po grizljaju, ki mu ga je Jezus dal, 'šel satan vanj'. S tem ponazori vso tragiko dogajanja. Odpuščanje ni banaliziranje in omalovaževanje zločina in krivde zanj. Izpričuje namreč, da ima zločinec ali zatiralec prihodnost samo v primeru, če prizna svojo krivdo, spremeni svoj odnos do žrtve in ji s tem prizna njeno pravico.

Božje priznanje ni niti pozabljanje niti popuščanje slabiča. Prodira v medčloveške odnose in jih spreminja. Je nedolgovano in ne zahteva nobene protiusluge. Razodeva se preko njega, ki je bil žrtev zločina in zato pomeni hkrati solidarnost Boga z vsemi žrtvami zgodovine. Ta solidarnost ni v tem, da bi Bog spodbujal k revoluciji in uporu, ampak v tem, da omogoča nove odnose med ljudmi in s tem prenavlja svet. Božje odpuščanje je naznanjanje Božjega kraljestva, ki prihaja prek spreobrnjenja, ne prek menjave oblastnikov.

Kar pogosto slišimo trditev, da zares odpusti le tisti, ki tudi pozabi. A dogaja se, da se ravno zaradi močne želje, da bi pozabili, ohranjamo živ spomin na nekdanjo žalitev ali rano. Nemoč pozabiti spremljajo občutki krivde: človek se čuti

krivega za neodpuščanje, ker ne more pozabiti. V Parizu so postavili spomenik Francozom, ki so bili deportirani v nemška koncentracijska taborišča. Nad portalom stoji napis: 'Odpustimo, toda nikoli ne pozabimo!' Morda bi se kdo spotaknil ob tem stavku, toda vedeti moramo, da je osnovno sporočilo Jezusovih besed in dejanj medsebojno odpuščanje, nikoli pa ni zahteval, naj pozabljamo. Resnična krepost odpuščanja se namreč pokaže ravno tedaj, ko se človek tudi spominja. Če bi namreč mogel pozabiti, mu navsezadnje ne bi bilo treba odpustiti, saj za to ne bi bilo več razloga. Ker pa mu je zlo, ki se je zgodilo, še predobro v spominu, zato more tudi iz vsega srca odpustiti. In prav to je odločilna točka odpuščanja: nikakor ne gre za pozabljanje, ampak za osvoboditev od notranje jeze, resentimenta in želje po maščevanju kar vse razjeda sleherno vlakno človekovega bitja.

Odpuščanje v tem smislu torej pomeni v spominu obnoviti preteklost, jo s tem 'predelati' in napraviti za del lastne zgodovine. Pri spominjanju pretekle krivice človek radikalno spremeni svoj položaj, ko oprusti in osvobodi svoja negativna čustva in jih s tem tudi odpravi. Jea na tistega, ki je storil krivico, ki je obremenjevala spomin, se razkroji in človek se lahko tako notranje osvobodi in začne bolj polno življenje. To je možno zato, ker človek začne v drugem gledati več kot pa samo nekoga, ki mu je prizadel nasilje in krivico. Ko odpuščam, razlikujem med človekom, ki mi je povzročil krivico, in med krivico samo. Drugega presojam po njegovi vrednosti, ki jo ima kot človeška oseba, ki prav tako živi v nepopolnem svetu, zaznamovanem z različnimi konflikti.

V ustvarjalnem dejanju spominjanja priključim osebo, ki mi je storila krivico, pred oči duha, a obenem grem prek tega. V njem ne gledam več samo povzročitelja krivice, ampak ga dojemam na neki globlji ravni: na tisti ravni, na kateri je kljub človeški slabosti in omejenosti človek, neponovljiv in dragocen prav tako kot jaz. V takšni obliki spominjanja, ki je globoko prežeto

z odpuščanjem, pa tudi samega sebe razumevam in doživljam na čisto nov način: ne le kot žrtev ali užaljenega človeka, ampak kot nekoga, ki se je sposoben dvigniti nad krivico. Odpuščanje je navsezadnje dejanje vere v temeljno dobrost in dobroto človeka. To versko razsežnost odpuščanja je Kierkegaard takole komentiral: 'Kakor človek, ki veruje, v vidnem svetu priznava obstoj nevidnega, tako tisti ki ljubi, v svojem odpuščanju veruje, da je to, kar je videl, odstranjeno. V obeh primerih gre za vero. Blagoslovljen človek, ki veruje: veruje to, česar ne vidi. Blagoslovljen človek, ki ljubi: veruje namreč, da nečesa, kar vendarle vidi, ni več.'

Odpuščanje torej pomeni pripravljenost, da prepustim preteklosti to, kar se je zgodilo in ne pustim, da bi imelo zadnje besedo nad osebo drugega in nad menoj. Je dejanje sprejemanja in poenotenja: boleče izkustvo sprejem v lastno zgodovino kot pretekli dogodek, ki ne določa več moje prihodnosti. Ko govorimo o odpuščanju, se vedno znova srečujemo s težavo, da je krivico ali žalitev mogoče odpustiti in pozabiti. Gledano samo človeško, bi težko našli odgovor na to težko vprašanje. Toda odpuščanje gre veliko dlje od pozabljanja. Stoji namreč na ravni milosti. Doživetje odpuščanja je za človeka odkritje, da ni sam izvor svojega življenja, ampak da mu je le to podarjeno. Značilno je, da je glagol 'odpustiti' v mnogih jezikih blizu glagola 'dati'. Izkustvo odpuščanja je hkrati izkustvo podarjenosti bivanja.

3. Sprava kot dejanje človekove veličine in dostojanstva

Človek je torej po eni strani bitje neizmernega dostojanstva, ontološke dobrosti, toda po drugi strani, kot smo videli pri Pascalu, tudi bitje omejenosti in grešnosti, ki prav tako močno zaznamujeta njegovo bivanje. Če človek ni nedotakljivo bitje niti ne velja za najvišjo vrednoto v svoji individualnosti in osebnem dostojanstvu, je 'sovráštvó' najbolj naravni odziv na žalitev in krivična dejanja: sovráštvó, ki hoče

uničiti krivičnika. Neizbežno je takoimenovano moralno sovraštvo, ki ni usmerjeno samo na žalitev ali krivico, temveč tudi ali pa morda celo predvsem na samega storilca.

Odpuščanje in usmiljenje sta moralni vrline le v nazorih, ki upoštevajo presežni izvor, presežno jedro in presežni namen človeške osebe. Vera, da izvirata človek in kozmos iz enega najvišjega Bitja, daje ontološko-eksistencialni temelj enakosti in nenadomestljivi vrednosti vsakega človek. Prav ta poudarek pa je ena temeljnih značilnosti judovsko-krščanskega izročila. Vrhunec svetopisemskega razodetja je postavka, da je celotno Božje delo dobro, človek pa ustvarjen po Božji podobi. Gledano v luči stvarjenja je mogoče trditi, da je Božja ljubezen do človeka brezpogojna. 'Zlo, ki ga povzroča človek, ne more popolnoma zmaličiti njegovega temeljnega dostojanstva. Iz tega sledi spoznanje, da moramo vedno razlikovati med krivičnim dejanjem in krivičnikom in kljub odporu do zla priznavati 'notranje' dostojanstvo tistega, ki počenja zlo. To načelo izvrstno prikazuje Avguštín, ko pravi, da Bog človeka hkrati ljubi in sovraži. Sovraži človeška lastna dejanja, torej greh, ljubi pa njega, ki ga je ustvaril po svoji podobi.'

Bog človeka, ki je relativno bitje, ne sodi po svojih absolutnih merilih. Ko sodi človekovi krivičnosti in nezvestobi, velja človekova temeljna nepopolnost za splošno olajševalno okoliščino. Kadar je sodnik krivičnega dejanja človek, se postavlja vprašanje, do kolikšne mere bo znal presoditi okoliščine določenega dejanja. Tu je pomembna tudi njegova zavest o lastni nepopolnosti. Zares eksistencialno izhodi če človeku onemogoča pravico po sovraštvu in maščevalnosti. V Sirahovi knjigi najdemo zelo prepričljiv argument za odpuščanje:

*Srd in jeza, tudi ta sta ostudna,
Grešen človek se jima bo vdajal.
Kdor se maščuje, bo izkusil Gospodovo*

maščevanje, Ki si bo skrbno zapomnil njegove grehe.

*Odpusti krivico svojemu bližnjemu,
Tako bodo tudi tebi na tvojo prošnjo odpuščeni tvoji grehi.*

Kako bo človek, ki kuha jezo zoper drugega človeka, pri Gospodu iskal ozdravljenja.

Kako bo človek, ki do sebi enakega nima usmiljenja, za svoje grehe prosil odpuščanja.

Če človek, ki je le bitje iz mesa, še in še kuha jezo, kdo bo dosegel odpuščanje njegovih grehov.

Pomisli na poslednje reči in jenjaj sovražiti, na trohno in smrt in se drži zapovedi.

Pomisli na zapovedi in se ne srdi na bližnjega, na zavezo Najvišjega, pa nič ne maraj za pogrešek.

Obojestranska nepopolnost, ki je biblično zelo jasno utemeljena, je za J. Krašovca najbolj očitén dokaz, da moralno sovraštvo krivičnikov ni upravičeno. Človek, ki bi hotel druge soditi v domnevi, da je sam pravičen, se postavlja za nespornega razsodnika in hoče s takšnim ravnanjem biti enak Bogu. Proti takšnem ravnanju svari nemi glas trpečega služabnika v Izaijevi knjigi ali pa na primer apostol Pavel: 'Ne maščuj se na svojo roko, ampak dajte prostor Božji jezi, saj je pisano: Moje je maščevanje, jaz bom povrnil, pravi Gospod'. Še bolj nazorno pa je Jezusovo srečanje s pismouki in farizeji, ki izživajo z vlogo sodnika nad prešuštnico: 'Kdor izmed vas je brez greha, naj prvi vrže kamen vanjo'. Pripravljenost odpustiti najbolj ustreza temeljnemu človekovemu dostojanstvu in navsezadnje velja za razpoznavno znamenje človekove veličine.

(se nadaljuje in konča v naslednji izdaji Glasila)

**SPOROČITE NAM,
ČE IMATE NOV NASLOV!**

PRIZNANJE

Kanadski slovenski kongres je prejel od kanadskih vladnih oblasti uradno PRIZNANJE in zahvalno pismo namenjeno kolegu Stanetu Kranjcu, vodji pododbora KSK za sodelovanje pri organizaciji CENSUS 2001.

Resnična povest

Miro Koršič

Še nikoli se mi ni zgodilo, da bi na potovanju zbolel. Pri bratrance v Kormonsu, blizu slovenske meje v Italiji, kjer sem bil na počitnicah in pomagal vezati trte, je bilo v začetku junija tako vroče, da se je mačka hodila hladiti v štedilnik! Malo pretiravano, toda ostalo je pa čista resnica.

Že po treh dneh obvezovanju trt, moje telo ni več preneslo te hude vročine. Odpeljal sem se k mojemu bratu v Goriška Brda. Moje zdravje se je čedalje bolj slabšalo in končno sem moral v posteljo. Vročine sem imel 39.5C. Marija, žena mojega brata, mi je kuhala čaj in nosila različna zdravila, da bi me pozdravila. Nekega dne, okrog petih popoldne, me je zbudilo zvonjenje. Skočil sem iz postelje in ves zmeden vprašal Marijo, če zvoni zame. Z nasmehom mi je tolažilno dejala, da sem lahko brez skrbi in da je zvonjenje za nekoga drugega, ki je umrl v sosednji vasi. Oddahnil sem se. Vrnil sem se nazaj v posteljo. Po enem tednu sem se počutil že mnogo bolje. Marija je vedno imela nasmeh na njenem obrazu, in to mi je pripomoglo k hitremu okrevanju.

K. S. KONGRES SPOROČA NASLEDNJI OBVESTILI:

Pod pokroviteljstvom SSK bo v Ljubljani 17. in 18. septembra 2001 mednarodno posvetovanje o Venetih v etnogenezi srednje-evropskega prebivalstva. Vsi, ki bi radi sodelovali s prispevki vabimo, da pošljejo povzetke prispevkov na e-mail: Drustvo.slo.konferenca@siol.net

Univerza v Mariboru in SSK prirejata od 20. do 22. septembra 2001 svetovno konferenco slovenskih znanstvenikov in raziskovalcev. To bo še ena priložnost za vzpostavitev trajnejšega sodelovanja na področju vključevanja uglednih rojakov po svetu v znanstvene in pedagoške procese v Sloveniji. Vabijo se vsi slovenski znanstveniki, raziskovalci, univerzitetni profesorji in akademiki v zamejstvu in po svetu, da se udeležijo konference. Predloge in prijave pošljite na naslov:

SSK, Cankarjeva 1/IV 1000 Ljubljana, tel/fax: 011 386 425-2440, ali pa e-mail: SSK.up@eunet.si

Iz Census urada so tudi sporočili, da bodo obvestili KSK čim bodo objavljeni prvi še nekončni izidi Vodji Stanetu Kranjcu.

Prisrčna hvala!

Iz tajništva KSK

Proščenje Prekmurskih rojakov v Kanadi

Dr. Franc Habjan

Letos je 12. avgusta prekmurska skupnost v Torontu na svoji poletni pristavi praznovala na zelo slovesno - *proščenje*, ki je bilo letos združeno z 45. letnico ustanovitve prekmurskega društva *Večerni Zvon*.

Ob 15 minut pred 12 se je na holmu nad gozdom oglasil kapelčin zvon in vabil rojake k službi božji, katero je vodil župnik Marije Pomagaj iz Toronta g. Valentin Batič CM. Slovesno bogoslužje je povzdignil pevski zbor "Kulturne prekmurske skupine", ki je izvajal stare pesmi iz prekmurske cerkvene zakladnice pod vodstvom zborovodje Lojzeta Žižka. Praznična berila je bral Štefan Ritlop. Množica prisotnih pri službi božji je dokazala, da je ljudem Slovenske Krajine ta praznik ne samo priljubljen ampak, da praznično vsebino resnično tudi duhovno doživljajo.

Popoldne je bila kulturna prireditev in to v pravem pomenu besede. Na začetku je navzoče pozdravil društveni predsednik Jože Ritlop in se jim zahvalil za tako številno udeležbo. Predsednik je nato povabil člana društvenega odbora g. Miha Zakojča, ki je v svojem precej obširnem nagovoru pokazal prehojeno pot društva. Večerni Zvon je imel svoj začetek septembra 1956 v Torontu pri prvem predsedniku g. F. Horvatu. Danes društvo Večerni Zvon lasti tudi prijazno pristavo, na kateri se v poletnih mesecih zbirajo in se srečujejo rojaki slovenske Okrogline.

Folklorna skupina Nagelj je nato odplesala 7 dolenskih, belokranjskih in prekmurskih plesov. Gledalci so jih nagradili z aplavzom.

Predno je pevski zbor prekmurske kulturne skupine zapel 6 pesmi (Oče naš, Vsi so venci beli, Kje prijazne ste višave, Sam se šetao..., Dežela rajska mila ter Kje so tiste stezice) je vodja kulturne skupine Lojze Žižek v predglavnem govoru prisotnim predstavil kratek zgodovinski

politični, verski in kulturni prerez dežele na levem bregu Mure, ki je tisočletje živela pod Ogrskimi in turškimi osvajalci. Osrednja misel njegovega nagovora je bila, da so bile skozi stoletja ljudske pesmi Slovenske Krajine, ki jih je ljudstvo po ustnem izročilu in s petjem po spominu, najpomembnejši dejavnik pri ohranjanju slovenske žitnosti v Prekmurju. Za marsikakšnega mlajšega rojaka je bil njegov govor prvo srečanje s starejšo zgodovino dežele onkraj Mure.

Pomurski dan je obogatel prekmurski rojak, šef generalnega štaba slovenske vojske brigadir Vladislav Lipič, ki se v spremstvu dveh višjih vojaških starešin mudi v Kanadi na strokovnem posvetovanju. Vesel se je odzval želji, da je spregovoril nakaj besed. Večernemu Zvonu je čestital k 45 letnici in zaželel veliko uspehov v prihodnosti, hkrati pa je tudi povabil vse rojake naj obdržijo tesne vezi z deželo iz katere so izšli. Čestitkam se je v imenu torontskega slovenskega župnijskega občestva na koncu tudi pridružil župnik g. Valentin Batič.

V maju letos so se nekateri odborniki Vseslovenskega kulturnega odbora in častni konzul g. Jože Slobodnik, srečali z slovenskimi vojaki v Camp Borden, Ontario. Vojaki so gostje Kanade in so na strokovnem posvetovanju.

PETI SVET - ALI OVCE MARKA POLA

(nadaljevanje)

Drugi del

(Po originalnem rokopisu Miroslava Raka)

Po edini cesti, Pamir Highway, nekdanji Svileni Cesti, smo potovali južno proti meji Tajikistana, ko se naše vozilo nenadoma ustavi in obstopili so ga do zob oboroženi ruski vojaki s kolišnikovimi avtomati. Naš polkovnik Kadam, ki je sedel spredaj pri šoferju, je izstopil, kajti on je imel vse naše dokumente. Odprli so stranska vrata, nas prešteli in vsakega posebej primerjali s sliko na potnem listu. Seveda so tudi vprašali, če imamo dovoljenja za puške in ker je bilo vse v redu, so nam dovolili, da nadaljujemo svojo pot. Vsi smo si globoko oddahnili, a po enem kilometru vožnje je bila med navpičnimi skalami ponovna barikada. Tu so bili vojaki kirkizijske vojske, vsi v kamoflaži. Izgledali so kot Rusi, razen da na kučmah niso imeli rdečih zvezd. Izpostavljeni smo bili istemu postopku in istim vprašanjem.

Cesta se je pričela strmo dvigati proti vrhu prelaza, kjer je bila oznaka 4680 metrov nadmorske višine. Ustavili smo se in občudovali hribovje; visoko v nebo strleče špičaste skale so nas obdajale prav z vseh strani. Prav tu smo vsi lovci zaradi nenavadne višine občutili rahel glavobol. Naši organizatorji so nam svetovali naj se premikamo in delamo zelo počasi. Plaho, hitro dihanje je prišlo kar samo po sebi. V perspektivah so nam obljubljali steklenice kisika in maske, a tu o tem nihče ni nič vedel. Po vrnitvi v Toronto sem čisto po naključju zvedel, da proti temu obstoja zdravilo z imenom Diamox, ki pospešuje obtok kisika in istočasno preprečuje EDEMO (zbiranje vode).

To je bil zadnji prehod pred Tajikistanom in za vedno smo si ga vtisnili v spomin s številnimi fotografijami, nakar smo se po strmih serpentinah pričeli spuščati, a ne za dolgo, kajti pot se je spet obrnila navzgor in še preden smo dosegli vrh, so nas ponovno ustavili ruski vojaki.

Ko je vojak odprl vrata na moji strani vozila, sem jaz, še preden je on kaj vprašal, preizkusil

“mojo ruščino” in rekel:

“Kak paživaješ, taviariš? Moje ime Miroslav Rak, Ja Slav kak ti. Ja ruski čeljovek.”

Povesil je svoje orožje, a jaz sem kar nadaljeval.

“Mi pahodniki prijahali, da streljamo sibirskog kazaroga i ovce Marka Pola.”

Pokazal sem mu kanadski potni list.

“O Kanada, Kanada! Hokej! Montreal Kanadiens, Toronto, Richard, Gretzky, Lefleur!”

“Eh, pastoj! Mi imajemo v Kanadi mnoga, mnoga bolšoj ruskih hokejista.”

Na dokumente je kar pozabil in s Tonetom sva jim razložila, da sva “Slavjenca”, ki živiva v Kanadi in, da so naši predniki prišli v sedanjo Slovenijo iz Rusije, nekje izza Urala.

Nisem si mislil, da mi bo moja ruščina, ki sem se jo učil v gimnaziji, pomagala iz take resne in nevarne zagate. Vsekakor moram priznati, da mi je pri tem verjetno pomagala ruska vodka.

Ulmer in Mell sta bila pošteno presenečena, kako sva se s Tonetom znašla z Rusi, saj so nas brez komplikacij spustili naprej in nam želeli uspešen lov.

V naslednjih petih minutah smo se znašli pri novi barikadi, a to je bila tajikistanska carina, kjer so se naši organizatorji dobro poznali z osebjem. Preden je Kadem odšel v pisarno, se je nasmejäl in rekel: “No problem!”

Takoj se je vrnil in rekel, da nas hoče glavni komandant, po činu polkovnik, videti. Seveda smo brez obotavljanja vstopili v veliko bencinsko cisterno, ki je bila predelana v pisarno in na naše začudenje pristrčnega rokovanja in objemanja ni bilo ne konca ne kraja. Razložili so nam, da oni niso “taviariši” ampak “drugovi”.

Res je, da sta Kirgizija in Tajikistan samostojni državi in lahko je razvideti, da med njimi in Rusi vlada trenje in med njimi ni trohice ljubezni in spoštovanja, istočasno pa se zavedajo, da jim je potrebna ruska armada, ki jim čuva vzhodno

mejo s Kitajsko, ki predstavlja nevarnost njihovi samostojnosti in zato sodelujejo z Rusi.

Na nizko mizo so nanесли hlebce kruha, ki smo ga pomakali v neko belo omako, sir, salamo, konzerve rib, pivo, vodko, sadje in je bilo videti, da so nas pričakovali, saj so nam pripravili pravo pojedino.

Jedli smo in pili ter nazdravljali Kanadi, Tajikistanu, hokeju, Marco Polu in kozorogom. Presenečen sem bil, kako dobro poznajo vse kanadske hokejiste, bolj kot mi, ki smo prišli od tam.

Pred pisarno je v vsako smer čakalo po deset kamionov, a to ni nikogar motilo. Za dokumente in prtljago ni nihče več vprašal in mislili smo, da je konec s kontrolami. Bili smo v Tajikistanu in rešeni vseh problemov.

Še preden smo se poslovili, smo se skupaj fotografirali, nakar smo nadaljevali pot k našemu lovišču. Že po nekaj kilometrih smo se, v naše razočaranje, pripeljali do pete blokade, tokrat veterinarske kontrole. Sledile so še tri, tako da so nas skupno ustavili kar osemkrat.

V teh krajih moraš imeti mnogo potrpljenja in železne živce. Razumeti je namreč treba, da so to mlade, politično še neumirjene države. Revščina in brezposelnost usmerjata ljudi h kriminalu.

Pamirska cesta je edina prometna žila, ki direktno veže Indijo, Pakistan, Afganistan,

Tajikistan in Kirgizijo z Rusijo in po kateri se z juga proti severu pretakajo mamila. Večkrat se vojska in policija spopade s kriminalci, zato je nujno kdorkoli se poda v te kraje, da ima zveze z dobro organizacijo in jeklene živce. Brez oboroženega spremstva se ne pride daleč. Leta 1997 so ubili mednarodnega delavca in v juliju 1998 so umorili kar štiri uslužbenke od "United Nations".

Naš četrti lovec, Amerikanec, je vedel povedati, da so Amerikanci ukinili diplomatske veze s temi državami, ker jih niso mogli ščititi, kajti streljanje na deželi ali po mestih je vsakdanja stvar. Prav tako odsvetujejo svojim državljanom potovanje po the deželah.

Vse te informacije so dosegljive na "Internetu", zato vem, če se vrnemo živi in zdravi, četudi brez trofej, bo naš pohod uspešen.

Še vedno smo potovali proti jugu, tik ob ograji na naši levi strani. Prav ta je meja med Tajikistanom in Kitajsko. Na desni smo prispeli do jezera Qarakul, ki je slano, dolgo šestdeset kilometrov in prav tako široko. Bila je že popolna, trda tema, ko smo se okrog enaindvajsete ure pripeljali v raztegnjeno mesto Murgab. Pot smo nadaljevali brez prestanka in po pičli uri vožnje proti jugu zavili na makadamsko cesto, ki se je kmalu spremenila v stezo in nato v strugo suhega potoka.

"Še petdeset kilometrov, preden pridemo do našega taborišča!" so rekli.

Med jasnim, z zvezdami posutim nebom so visoko v zrak strleli obrisi hribov. Daleč na obzorju smo opazili svetlobo in povedali so nam, da je to naše osvetljeno taborišče, ki smo ga končno dosegli ob triindvajseti uri.

Kot rečeno, tabor je bil močno osvetljen in vsi smo si radovedno ogledovali pet velikih, okroglih mongolskih šotorov, ki jih imenujejo "Yurts". Skupno je bilo tu še dvanajst ljudi: vodiči, šoferji za lovska vozila, kuhar, kuharica in še drugi, pomožni delavci.

Nihče še ni spal, ker so nas pričakovali, da so nam pomagali s prtljago, ki so jo znosili v srednji šotor, ter nam postregli z izdatno večerjo.

Kuhinja in jedilnica sta bili v prvem šotoru, kjer smo srečali kuharja Aleksija, ki je bil korejskega porekla in dokaj dober kuhar. Pomagala mu je petindvajset let stara Nagina, ki je znala angleško in po potrebi tolmačila Ulmerju in Mellu. Toni in jaz nisva imela problemov, le tu in tam nama je kaj popravila.

Klepetali smo dolgo v noč, ker zlepa nismo mogli zaspali, čeprav smo bili zelo utrujeni, saj smo potovali celih osemnajst ur. Vzrok je bil seveda v časovni razliki, kakor tudi dejstvo, da je bil naš tabor postavljen na štiri tisoč metrov nadmorske višine, kjer je zrak občutno redkejši, zato smo imeli vsi trije rahel glavobol.

Končno smo okrog petih zjutraj le zaspali, a so nas klub temu že ob šestih zbudili za zajtrk, ki je bil dokaj obilen. Servirali so nam jajca, ploščati kruh lavaš, sir, dve vrsti salame, kavo, čaj, sok in sadje.

Ko se je zdanilo, sem stopil iz šotora in nisem si mogel nagledati našega tabora.

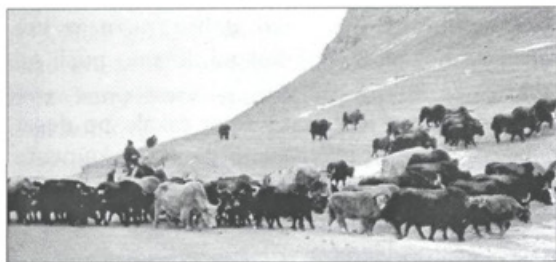
Mogočna, široka planjava, rahlo prekrita z razpihanim snegom, po kateri se je v zlatem jutranjem soncu paslo preko sto glav azijskega goveda, ki ga imenujejo "Yak". Pasli so se po vsej planoti in iskali redke, iz snega strleče šope trave. Nebo je bilo brez oblaka, zato je mraz rezal prav do kosti, a brezmejna lepota divje narave je ogrevala naša srca.

Obdani smo bili z gorami, ki se dvigajo do šest tisoč metrov visoko. Naš tabor so postavili

prav ob potoku, ki je bil seveda zamrznjen, zato so v ledu napravili luknjo, da so lahko zajemali vodo za kuhanje in umivanje.

To je znamenita "Pamirska voda", o kateri sem bral v eni izmed zdravstvenih knjig, da je izredno bogata na mineralih, zato so na Pamirsko planoto prihajali in še prihajajo bolniki, da si s čistim zrakom in vodo izboljšajo zdravje.

Ogledal sem si še druge šotore. V drugem so bile tri postelje in neke vrste pisarna, ki jo je uporabljal glavni upravnik tabora, Winiamin. Tretji je bil znotraj izredno lepo urejen, ves obložen s preprogami. Vsi šotori so bili okrogli, enake velikosti, s premerom osmih metrov. Na sredi vsakega je stala peč, za katero sta bila odgovorna dva lokalna fanta, saj so zaradi hudega mraza vse peči gorele brez prestanka štiriindvajset ur na dan. Za gorivo rabijo premog kot ga poznamo mi in "pastirski premog", ki je stranski produkt živinoreje, torej posušeni kravjeki, oziroma ker se tamkajšno govedo imenuje "Yak" bi bila prava beseda "Yak-jeki". Peči so najboljše gorele, če so premoge mešali.

Nisem se mogel načuditi in nagledati konstrukcije "Yurdow" in sem si mislil, koliko bi se naši Indijanci lahko naučili od teh Nomadov.

V našem šotoru so bile štiri postelje in z nami je spal Ulmer, ki je vso noč kadil kot Turek. V četrtem je bil lovec iz Nemčije. Ime mu je bilo Johny in je že uplenil lepega ovna. Dotlej še nisem videl večjega, a Johny ni bil zadovoljen z njim, ker ni meril toliko, kot mu ga je na daljavo pred odstrelom ocenil vodič in ni vedel kaj in koga bi kritiziral. Preparatorji so zvečer slekli ovna in s kuhane glave potegnili rogovino. Vse

so nasolili in pripravili za pot. Mene je bolelo srce, ko sem videl kako "mesarsko" so razsekali meso čudovitega ovna, kot da bi ga raztrgali volkovi.

Pokukal sem še v peti šotor. Tla so bila prekrita z volnenimi tapetami, na katerih so bila vse vprek ležišča vseh ostalih uslužbencev našega taborišča.

Vsi smo bili nekako pasivni, zato sta bila prva dva dneva namenjena za aklimatizacijo. Znova so nam svetovali, da vse naše aktivnosti, telesne in duševne, delamo zelo počasi, dokler se ne privadimo okolju.

Po zajtrku so vsakemu od nas lovcev odredili vodiča, šoferja in vozilo. Na Ulmerjev predlog smo tudi preizkusili svoje puške in na razdaljo stotih metrov so nam postavili "tarčo". Mene, kot najstarejšega v skupini, so določili, da streljam prvi. Na Jeep sem položil svoj suknjič, nanj naslonil puško, pomeril šest in pol cm višje in sprožil. Zadel sem v križ! Tudi Tone je zadel v črno. Mell pa je moral streljati kar štirikrat, preden je dokončno popravil optiko na puški.

Moj šofer je bil Kirgiz, vodič pa lokalni pastir, Tajik. Po streljanju smo se odpeljali v že naprej določeno gorovje, kar je že prejšnji večer odločil Winiamin, ki je bil uslužbenec agencije "Profi Hunt", ki ima glavno pisarno v Moskvi, kajti Rusi še vedno upravljajo z lovišči v Kirgiziji in Tajikistanu. Preko agencij, kot je bila naša "Mistra Jagdreisen" iz Avstrije, pač sklepajo pogodbe za odstrel vsakovrstne divjadi na njihovem ozemlju.

Peljali smo se više in više; vmes smo se ustavljali in z daljnogledi visoko po pobočjih iskali divjad. Že prvi dan smo videli mnogo ovc in koz, a nič primerne za odstrel, kajti v načrtu smo imeli, da najprej uplenimo Marko Polo ovna, nato pa bi nam za dodatno ceno omogočili še odstrel Sibirskega kozoroga. Vsa stvar je vezana na denar. V slučaju, da lovec ne upleni "ovna", se mu po pogodbi vrne skoraj pol vsote denarja. Ko pa upleni ovna, ima možnost kupiti tudi dovoljenje za odstrel "kozoroga", kar znaša le dobrih deset procentov od cene prvega.

Ob enim popoldne je šofer ustavil in vodič je iz vreče iz surovega platna razložil naše kosilo: sir, kruh, dve vrsti salame, maslo, odprl konzervo rib in nam v plasticne kozarce natočil mineralno vodo; vse nam je seveda odlično teknilo.

Po obedu smo nadaljevali z lovom. Imel sem še vedno glavobol, a ob občudovanju hribov in razsežnosti pokrajine, sem ga kar ignoriral. Med vsemogočimi sledmi smo našli tudi sledi "Snežnega leoparda", katerega obstoj je dvomljiv in spada med ogroženo divjad in vodič me je kar čudno gledal, ko sem mu rekel, da ga ne bi streljal.

Bila je že tema, ko smo se vrnili v tabor, kjer so nas že čakali s toplo večerjo. Mi trije smo si imeli mnogo povedati; bili smo izredno navdušeni, saj je lovišče mnogo obetalo. Vsi trije smo videli trofejne kozoroge, a ne trofejnih ovnov. Pred nami smo imeli še dva tedna lova, zato smo se zmenili, da bomo streljali le izredne trofeje. Če pa bo potrebno, bomo kasneje zmanjšali standard.

Dolgo v noč smo razpravljali o potovanju, lovu in revščini tega naroda, saj je povprečna mesečna plača komaj deset ameriških dolarjev, poleg tega pa je tu še velika brezposelnost. Ta novi svet je bil za nas tako zanimiv, da smo pozabili na Tonijev rojstni dan. Končno smo proti jutru le zaspali, a kot prejšnji dan, so nas spet zelo zgodaj zbudili. Še vedno smo imeli glavobol, kašljali smo, globoko dihali in jemali vse sorte tablete, a nič ni pomagalo. Sledil je zajtrk in še v temi smo se odpeljali vsak v svojo smer.

Zvezde na jasnem nebu so počasi zbledele in na vzhodu je jutranji svit pregnal temo. Ko se je zdanilo, je moj šofer bolj gledal po strminah, med katerimi smo se vozili, kot pa na stezo, po kateri je vozil svoj ruski Jeep. Kadarkoli je ustavil vozilo, smo izstopili in po bregovih iskali divjad. Preden je vžšlo sonce, je bil grozen mraz, a moja spremljevalca sta ga lažje prenašala kot jaz, zato sem bil vedno prvi nazaj v avtu. Prispeli smo na široko planjavo, rahlo prekrito s snegom, iz katerega so povsod štrleli rogovi in kosti od volkov uplenjene divjadi. Pastirji si iz skal, tega

rogovja in kosti gradijo ograde, v katere čez noč našene svoje Yake in drobnico, da jih tako vsaj delno zavarujejo pred zvermi, v glavnem volkovi. Ni se torej čuditi, da bi pastirji najraje postrelili vse zveri.

V tem gorovju je mnogo volkov in naročili so nam, če nanese prilika, jih lahko streljamo brez dovoljenja.

Med pastirji in organizatorji lova vlada

n e z a p i s a n
kompromis, saj se pastirjem spregleda, če za prehrano tu in tam uplenijo kako ovco ali kozo, nikakor pa ne smejo in ne streljajo trofejne divjadi, za katero tuji lovci plačajo ogromne vsote denarja, še posebno za Marko Polo ovna.

Naša vreča z malico ali kosilom je bila že prazna, saj smo se zaradi

neznosnega mraza morali dobro zalagati s hrano, da čim bolj obdržimo telesno temperaturo.

Popoldne, ko je bilo sonce visoko na nebu, je malo ogrelo ledeno naravo in med visokim gorovjem smo nadaljevali svojo vožnjo. Bili smo kakih petdeset kilometrov od tabora in smo se po drugi strani pričeli vračati.

Na obrobju visokega grebena smo opazovali kozoroge z mogočnim rogovjem, a kot rečeno naš cilj so bili ovni, zato smo se v mraku vrnili v tabor.

Kazalo je, da smo se malo privadili okolju, saj je moj glavobol pojenjal in tudi spali smo bolje kot prvi dve noči.

Naslednji dan smo sledili običajnemu redu in kot po načrtu, se je uradno pričel naš lov, ki bo trajal trinajst dni, vendar si je vsak od nas želel zgodnji uspeh.

Šoferji so ogreli naša vozila in moj se je po kratki vožnji zapeljal v pastirski tabor, ki so ga sestavljali trije šotori, zunaj pa je na prostem stala krušna peč. Tu so živeli njegovi sorodniki in to v zelo ozki dolini, obdani z visokimi gorami.

Vodič in mlad pastir sta odšla naprej, mene in šoferja pa so povabili v šotor. Preden sta odšla, mi je vodič rekel, da je tu med strmimi stenami sneg zelo globok, zato bo najprej pregledal okolico in, če bo naletel na divjad, naju bo po radiu poklical.

Izginila sta v temo. Meni ni bilo všeč, da bom v šotoru čakal, da mi kdo priveže trofejo. Sam hočem biti prisoten pri celotnem lovu. Tako misleč sem seveda v toplem šotoru užival gostoljubje cele družine, pil čaj in jih tudi slikal.

Čakala sva in čakala, tako da se je že zdanilo. Hodil sem zunaj in občudoval to enkratno dolino, obdano z vrtoglavimi grebeni, a kljub temu sem si želel pravega lova. Imel sem dovolj čakanja, zato sem rekel šoferju, naj se peljeva za njimi, dokler pač gre.

Njuna sled je bila zelo dobro razvidna v pedi snega. Peljala sva se navzgor po delno suhem, delno zmrznjenem potoku. Le kje je snega do pasu? Sem si mislil, kajti tako mi je rekel vodič. Po kakih štirih kilometrih vožnje sva jih srečala, ko sta vlekla uplenjeno kozo. Kje so strmine, kje je globok sneg in kdo je ubil kozo? Brez odgovora sta presenečeno gledala. Vodiču sem glasno in jasno povedal, da nisem obletel pol zemeljske oble, da bom v šotoru pil čaj in ga čakal, ko bo on streljal za prehrano.

Kake tri ure smo se vozili, ne da bi kdo kaj spregovoril. Šofer je ustavil na lepo preglednem mestu in napravili smo si piknik, iz dneva v dan isto hrano, ki smo jo kljub temu pridno pripravili in, kot rečeno, tu ni izbire, moraš jesti, da si obdržiš telesno temperaturo.

(Nadaljevanje v prihodnji izdaji Glasila)

Praznično ob 10. obletnici slovenske samostojnosti

Dr. Franc Habjan

8. julija je bil v Torontu uspešen 42. slovenski dan, katerega so tokrat organizirale vse tri predstavnške organizacije v Kanadi: Kanadski slovenski kongres, Slovensko Kanadski svet ter Vse-slovenski kulturni odbor družno s slovenskim letoviščem. Osrednja misel letošnjega slovenskega dne je bila poklon zgodovinskemu dogodku izpred 10 let ko je Slovenija končno uresničila in udejanjila zgodovinski sen in ko je slovenski parlament 25. junija 1991 sprejel ustanovno listino o samostojnosti in neodvisnosti Slovenije.

Letošnji slovenski dan je bil v vsem izviren, ne samo po skupnem nastopanju ob izbranem kulturnem programu, ampak tudi po svojem namenu. Pripravljalni odbor je modro odločil pri izbiranju teme, ki naj bi bila resnično in dejansko povezujoča za današnji slovenski trenutek, za nas Slovence po svetu pri gradnji dobrih medsebojnih odnosov ter slovenskemu jutrišnjemu dnevu, vprašanju slovenske mladine. Res je tudi dejstvo, da to ni bil prvi poskus skupnega nastopanja, saj sta za nami že dvoje proslave slovenskega kulturnega praznika, vendar tako množičnega skupnega nastopa je slovenska skupnost v Torontu doživela samo 26. junija 1992, ko je praznovala prvo obletnico slovenske samostojnosti.

Slovenski dan se je začel s slovesnim bogoslužjem, kateremu je predsedoval kardinal nadškof dr. Alojzij Ambrožič, kateremu sta na začetku dva mladince v narodnih nošah poklonila šopek rož in izrekla čestitke slovenski župnijskih občestev ob njegovi 25 letnici škofovanja. Po cerkvenem obredu je bilo slovesno kosilo pri katerem je član pripravjalnega odbora Stane Kranjc v izbranih besedah nagovoril kardinala, mu čestital in mu tudi poklonil v imenu slovenske skupnosti darilo.

V kulturnem programu sta bili kanadska in

slovenska himni, katerima so sledili pozdravi predsednikov "Kanadske slovenske skupnosti"; Janez Kuri, za letovišče, ga Ema Pogačar za Slovensko kanadski svet, Franc Rihar za Kanadski slovenski kongres ter Florjan Markun za Vse-slovenski kulturni odbor. Sledil je govor predstavnika Slovenije, veleposlanika dr. Boža Cerarja, ki je v svoj govor vložil zgodovinska dogajanja pred 10 leti in doživeto izrekel... *10 let je minulo, ko smo Slovenci združeni kot še nikoli v svoji zgodovini dobili lastno državo in lahko rečem, da smo uspeli položiti temelje naši državi in da se bomo tudi pogumno spopadli z izzivi prihodnosti...* Naj tukaj omenimo tudi zgodovinsko dejstvo, da je bil prav dr. Božo Cerar eden prvih oblikovalcev pri gradnji nove slovenske državne oblasti, posebno pri polaganju temeljev slovenski zunanji politiki.

Častni konzul, g. Jože Slobodnik je poslal čestitke in pozdrave, ker se osebno ni mogel udeležiti proslave.

Združena cerkvena zbora sta pod taktirko Naceta Križmana doživeto odpela tri skladbe iz slovenske zborovske zakladnice. Slavnostni govornik predsednik Narodnega sveta koroških Slovencev in pod-župan v Pliberku g. Bernard Sadovnik je v svojem obširnem govoru na drobno predstavil problematiko koroških Slovencev s katero se morajo še danes ubadati koroški bratje, čeprav pod *streho* nove združene Evrope. Presenetljivo dobro je podal, odnose, ki danes vladajo med zamejstvom in domovino in še bolj prepričljivo je potem pokazal na potrebna prizadevanja, katera naj bi zamejstvo tesneje povezalo s Slovenci po svetu. Nakazal je tudi različne pristope k političnem reševanju odprtih vprašanj slovenske skupnosti na Koroškem, ki zahtevajo rešitev, pa naj bodo to v zvezi s Slovenijo kot tudi z Avstrijskimi oblastmi, predvsem na področju dvojezičnega šolstva in načrtnega hromljenja slovenskega jezika.

Slavnostni govornik Sadovnik je v svojem sporočilu pokazal, da je sicer po letih mladeniški, vendar je s svojim nastopom dokazal, da je zrela poosebljena vodilna politična osebnost. Izbira slavnostnega govornika je bila odlična.

Kulturni program je nato nadaljevala ga. Barbara Zunič, ki je na citrah zaigrala Venček narodnih. Predstavnica mladih članov slovenske skupnosti ga. Klavdija Kuri je v skrbno pripravljenem nagovoru povabila slovensko mladino naj se zbira na slovenskem letovišču, ki jim more danes nuditi v najvišji meri slovenska prisotnost, športne dejavnosti, zlasti pa naj bo to kraj, kjer bomo gojili medsebojna prijateljska razmerja. Kako prisrčen je bil odlomek iz njenega govora ko je dejala:

Kako lepo je slišati danes besede "I am Slovenian" čeprav izrečene v angleščini. Izrečene so z velikim ponosom na to bogato kulturno dediščino, ki smo jo prijeli od naših staršev in prastaršev. Dolžni smo to kulturo ohraniti in jo posredovati mlajšim rodovom. Naj se tu ne pojavlja razlika iz katerega kraja prihajamo ali kaj smo. Bodimo ponosni, da smo Slovenci, Slovenke. Povedala je tudi kako se letoviški odbor prizadeva da bi slovensko letovišče postalo čim prikupnejše za slovensko mladinsko dejavnost. Pristaviti je treba, da je bilo letos na slovenskem dnevu preko 200 mladenk in mladincev.

Folklorna skupina *Nagelj* je pod vodstvom Cirila Sorška odplesala tri novo naštudirane slovenske folklorne plesse. Predstavili so se tokrat v pokrajinskih narodni nošah. Mlada Laurie Ulčar je lepo recitirala Gregorčičevo *Življenje ni praznik* Oktet Šentjurski fantje (Taborna jama Grosuplje), ki je imel naslednji večer celovečerni koncert v dvorani Brezmadežne v Torontu, je zapel tri skrbno naštudirane pesmi in s tem obogatel kulturni program.

V Torontu se je v tem času mudil operni pevec ljubljanske opere-basist Marko Fink. Z veseljem se je odzval povabilu in zapel znano

....En starček je živel.... Slovenska Hranilnica in Posojilnica je v okviru kulturnega programa podarila letošnjo kulturno nagrado klasičnemu filologu profesorju Janezu Grumu iz Milwaukee-ja.

Dobro pripravljen kulturni program je sklenil eden od pobudnikov skupnega nastopa Stane Kranjc z besedami: *Naše želje so, da bi tudi v prihodnosti tako kot danes in leta 1991 v sodelovanju, skupno prirejali in praznovali še mnogo Slovenskih dni in obletnic slovenske države. V razdvojenosti ni prihodnosti, skupni nastopi so ustvarljivi.*

Za konec pa še sledeče: Program je povezoval Marjan Ulčar, prisotnih je bilo preko 1400 slovenskih rojakov in kar je bilo najbolj razveseljivo, popoln uspeh skupnega nastopa je bil viden na obrazih prisotnih.

Veleposlanik Republike Slovenije zapušča Kanado

Dr. Božo Cerar

Dr. Božo Cerar je dokončal svojo dobo kot Veleposlanik Republike Slovenije v Kanadi in se vrača v Slovenijo.

V zadnjih štiri letih, se je udeleževal v slovenski skupnosti po širni Kanadi in se je s svojim odkritem značaju priljubil nam vsem. Želimo njemu in njegovi družini zdravja in veliko sreče v njegovem bodočem delu.

V četrtek, 20. septembra mu slovenska skupnost pripravlja poslovljni večer, ki bo v prostorih častnega konzula g. Jožeta Slobodnika na 4300 Village Court, Mississauga, Ontario. Srečanje bo od 19.30 do 22 ure.

Za več informacij kličite konzulat na telefon

905-804-9310.

Gospod Jože Mejač CM - Biseromašnik

Pavel Novak C.M.

V soboto 16. junija 2001 je gospod Mejač obhajal svojo biserno mašo v novi cerkvi Angelov varuhov v Zalogu pri Ljubljani. G. Mejač je želel obhajati to slovesnost v cerkvi, ki je zrastle na njihovem domačem zemljišču. Mejačeva družina je veliko pomagala pri dosedanji gradnji cerkve. V njenem imenu pa je g. Jože napovedal pomoč tudi v zaključni fazi gradbenih del. Slovesno sveto mašo je daroval v navzočnosti brata, sester in njihovih družin, ki so prišli iz Združenih držav Amerike in Kanade, slovesnega pridigarja, ljubljanskega nadškofa dr. F. Rodeta, mariborskega pomožnega škofa dr. A. Stresa, sobratov lazaristov, sošolcev in župnika. G. Jože Mejač je dobro poznan tudi v Kanadi, kjer je kot duhovnik v slovenski skupnosti deloval 19 let.

Očetu Francu in materi Mariji se je rodil 17. marca 1915 v Zalogu, kjer je v družini šestih otrok preživel otroštvo. Po opravljeni osnovni šoli je obiskoval klasično gimnazijo in maturiral junija 1935. Še istega leta je vstopil v Misijonsko družbo (lazaristi) in bil v škofijski kapeli 20. aprila 1941 posvečen v duhovnika. Posvetil ga je ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman.

Med drugo svetovno vojno je deloval kot prefekt Vincencijevega dijaškega doma na Taboru

v Ljubljani ter vodil več duhovnih vaj za razne skupine. Maja 1945 se skupaj z slovenskimi begunci umaknil v Avstrijo, kjer je preživel tri leta in se leta 1948 po kratkem postanku v Italiji odpravil z begunci v Argentino. Pestra duhovniška pot, ki je bila v službi slovenskim beguncem in misijonarjenjem v revnih predelih južne Amerike se je tako pričela.

Ljubljanski nadškof in metropolit dr. Franc Rode podeljuje g. Jožetu Mejaču nadškofijsko priznanje in zahvalo za 60 letno pastirsko službo v Kanadi in drugih državah Amerike, za sijajno pričevanje duhovniške zvestobe in za velikodušno pomoč pri opremljenosti župnijske cerkve Angelov varuhov v rodnem Zalogu.

Po kratkem delovanju v Argentini je odpotoval na jug sosednje države, v Čile. Tam je v mestu Punta Arenas deloval kot župnik in kurat v bolnišnici ter duhovno oskrboval skupino slovenskih usmiljenk, ki so tam delovale. V tem mestu je ostal do leta 1956, nato so ga predstojniki poslali v Peru, kjer je deloval med revnimi v mestih Lima in Arequipa. Zopet se je vrnil v Argentino in je na slovenski župniji Marije Kraljice v slovenski vasi prevzel službo prefekta v misijonišču, kjer je vzgajal mlade fante, od katerih se jih je kasneje več odločilo za duhovniški poklic.

Leta 1962 se je odpravil v Kanado, kjer je svoje delo začel v župniji Marije Pomagaj. Po enem letu pa je odšel v Winnipeg in tam ustanovil slovensko župnijo. S kratkim presledkom v Torontu se je zopet vrnil v Winnipeg in ostal tam kot župnik do leta 1976. Njegovo delo v Kanadi je temeljilo na veliki zavzetosti za naše slovenske rojake, ki jih je obiskoval in duhovno oskrboval. Skrbel je tudi za rojake na Zahodu, kamor se je

podal zlasti pred božičnimi in velikonočnimi prazniki.

Po vrnitvi v Toronto je postal superior, kasneje pa tudi župnik. 1981 je iz zdravstvenih razlogov zaprosil za odhod v Dominikansko republiko, kjer bi v toplejšem okolju še lahko pomagal pri misijonskem delu. Tam je opravljal več služb: najprej službo duhovnega pomočnika, nato kaplana, duhovnega voditelja bogoslovcev ter spovednika sester usmiljenk. Leta 1994 je dozorela njegova želja, da bi se vrnil v Slovenijo in v miru preživil za zaslužen počitek. Toda v Ljubljani so ga kljub zavidljivi starosti doletele nove dolžnosti in službe: še vedno opravlja službi hišnega asistenta ter spovednika sester usmiljenk v Ljubljani, Šentjakobu ob Savi in

Logatcu, mlajšim sobratom pa svetuje s svojo modrostjo in daje zgled s svojo potrpežljivostjo.

Njegova bogata in raznolika življenjska pot je marsikomu v spodbudo in zgled. Kot pravi, ni nikoli oporekal odločitvam predstojnikom, ampak je bil vedno pripravljen oditi tja, kjer je bilo njegovo delo najbolj potrebno. Pri svojih 86. letih je še poln energije, pripravljen za duhovni pogovor ali nasvet, ne zmanjka pa mu tudi časa za šport in za budno in kritično spremljanje političnih dogajanj.

Ob bisernem jubileju se mu iskreno zahvalimo za vsa njegova prizadevanja in delo, ki ga je opravljal v svoji bogati duhovniški službi.

Zahvala družine Mihelčič

June 2001

Dear Friend,

"Our Neža Trust Fund" was opened with your love for Neža, who gave so much to her family and to our community. On behalf of our family, I wish to thank everyone who donated so generously to this trust fund.

On June 15th, Slovenia Parishes Credit Union presented our four girls and myself with your gift. Your compassionate response was overwhelming and we would personally like to thank you for your kindness.

May God bless you for your willingness to share with others!

Lajla Mihelčič
Family Love Mihelčič
Maja Mateja *Mihela*

MORAM

Tekma v nogometu

Miro Korsic

V nedeljo 19. avgusta na športnem pikniku na letovišču Bled v Beamsvillu je bilo prijateljsko nogometno srečanje med Hamilton-Slovenija in Toronto-Slovenija old-timers. Na prelepem nedeljskem popoldnevu, čeprav je dopoldne kazalo drugače, saj sem že mislil klicati 1-800-HEAVEN, se je srečanje odvijalo v prijateljskem vzdušju. Ekipo Hamiltona je pojačil Božo Cerar in obenem mu je bila to poslovilna tekma. V prvih desetih minutah so bili hamiltončani v rahli terenski premoči toda v ostalem delu prvega in drugega polčasa sta ekipi bili enakovredne. Andy Peternejl je povedel Toronto v vodstvo, toda Hamilton je kmalu izenačil z zadetkom Davida Kompare, s spretno podajo Božota Cerarja. Benko Srečko je zapečatil usodo Toronta, z golom proti koncu drugega polčasa.

Ker je bila Božotu, kakor sem že omenil, poslovilna tekma smo se nogometaši Toronto-Slovenija čimbolj potrudili, da bi od nas odnesel čim lepše vtise, saj sem skoraj namerno zgrešil gol iz enega metra, čeprav gre ta zasluga tudi 73. letnemu Poldeju Kline, ki je bil izvoljen za (MVP) najboljšega igralca tekme. John Kavčič, steber

obrambe torontske ekipe, se je baje tudi namerno poškodoval že v začetku prvega polčasa. Za dobro organizacijo tekme je poskrbel Joe Černelič, za osvežilne pijače gre zahvala Jožetu Slobodniku. Sodnik Paul Bezjak je po našem mnenju bil pristranski, kakor tudi trener Torontske ekipe, Joe Čemas.

Božotu želimo še mnogo virtuoznih potez in uspehov v njegovem bodočem, tako na športnem kot v poslovnem in privatnem življenju.

Golf turnir

Poročilo o četrtem golf turnirju, ki ga je organiziral odbor za štipendije iz Hamiltona (Slovenian Scholarship Foundation).

Navdušeni in ponosni vam sporočamo, da je tudi letošnji golf turnir dosegel lep uspeh.

V soboto, četrtega avgusta so se pri Riverview golf klubu na Victorija avenue, blizu Fenvika, ki se nahaja sredi vinorodnega področja južnega Ontarija, zbrali igralci golfa, večinoma slovenski priseljenci in njih potomci. Za turnir so se prijaviili z željo, da s svojo prisotnostjo podpirajo tiste mlade študente slovenskega porekla, katerim bo odbor za štipendije podelil gmotno podporo.

Vremenske razmere so bile idealne za to vrsto rekreacije, saj so sončni žarki ves dan obličali naravo. Igra sama se je odvijala po sistemu *the best ball*, ali *najboljša žoga*. Kakor hitro se četvorka odloči za najboljšo žogo kjer le-ta obleži, vsi igralci zopet udarijo žogo z istega mesta itd., vse do luknje v kateri stoji zastava. Letos se je turnirja udeležilo 61 igralcev. Z najmanjšim številom udarcev je zmagala četvorka, ki so jo sestavljali Dan Miklavčič, Frank Mramor, Everett Colby in Joe Pleša, katerim vsi iskreno častitamo.

Letošnji turnir je zabeležil tudi individualni uspeh Tonija Kačičnika mlajšega, ki je pri eni od začetnih lukenj spravil žogo v luknjo samo z enim udarcem in s tem napravil asa ali *hole in one*. To se doslej na tem turnirju še nikomur ni posrečilo.

Po končani igri smo se vsi zbrali v prostorih kluba Bled, kjer so nam kuharice pripravile okusno večerjo, ki se je po športu izredno prilegla.

Pred slovesno razglasitvijo rezultatov, je gospod Hendry Žužek opisal nastanek rudarskega pokala, na katerem ležijo kramp, lopata in kladivo. Pokal je simbol posvečen našim prednikom Slovcem rudarjem, ki so delali po rudnikih severnega Ontarija, predvsem v Kirkland Lake-u, Timminsu in Shumakerju.

Vsi igralci so bili nagrajeni tudi s praktičnimi darili. Zanje velja predvsem zahvala slovenskim poslovnežem, ki so le-te prispevali.

Lep pozdrav in iskrena zahvala vsem prijateljem golfa in na svidenje prihodnje leto!

Za Slovenian Scholarship Foundation je poročilo pripravil *Evgidij Kodarin*.

Frank Mramor, Joe Pleša, Everett Colby in Dan Miklavčič

From Church, to China and Beyond: The Growth of Slovenian Identity

Richard Vukšinič

Growing up in Mississauga, Ontario, within a 10 km radius of all of my mother's 8 siblings (and thus 26 of my own cousins), and within shouting distance of the Slovenian parish in Etobicoke, there was no shortage of Slovenia in my life. Yet, between numerous summer visits to the land of my heritage and torturously long Saturday mornings at "Slovenska Šola", my universe was a small one, in relation to the one I know today. It was a universe grounded in, but not exclusive to, my ethnicity, in knowledge of myself as a Slovenian-Canadian living in Canada.

Looking back however, I see that in those days I held a narrower view, not only of myself, but of Slovenia and its people in general. Slovenia was a country stymied by Communism, a land that many in my immediate community had fled from after World War II. The borders of my identity were thus no less restrictive than the political boundaries imposed on Slovenia in the 1940's. In defining myself as Slovenian, the only places in which I could hope to nourish that portion of my identity was within the circle of a small, strong and yet displaced community in Canada, or in a distant land that found itself shrouded and muffled behind an iron curtain. The boundaries allowable in being a first generation Slovenian-Canadian were not dynamic, not expansive and not conducive to personal growth past a certain point. Identity felt limited to a small, contained community in Toronto, and to a small, contained country in Europe. As rich and wonderful as these two communities were to me, apart from Slovenia itself, the furthest East that I ever imagined meeting another person of my heritage was in Montreal, Quebec.

It was partly this need to go beyond these boundaries, and to seek personal growth outside

of them, that led me to spend the better part of two years living and travelling abroad, in Asia. Ironically though, I thought I was stepping outside a set of boundaries that I felt could no longer expand with my need to grow, when in fact I never stepped foot outside of them. That definition of "Slovenian" that I felt had become so static, now began to expand and grow like I never expected it to. In a place as far away and alien to me as Asia, I began to see and experience the essence of being Slovenian in a completely fresh, new and vibrant light. It began, of all places, in the city of Chengdu, in Southwest China!

Before arriving in China for a two month visit I had spent 12 months teaching English in Japan. While in Japan the only exposure I had to anything Slovenian was when I spoke with my parents on the telephone. I began to wonder if I was losing my ability to speak the language and sometimes longed for the opportunity to engage in some friendly Slovenian conversation. Well before I found myself in China I had already accepted the fact that the Slovenian language was a useless tool to be sporting in the Orient. This fact reinforced my feelings about the small, static and contained nature of my heritage. So, given these facts, imagine my sweet surprise when I found myself sharing a six bed dormitory with 5 young Slovenian travelers, in a small Guest House in the south of China.

When my travel partner and I arrived at Sam's Guesthouse in Chengdu, we learned that there was very limited space available. Unable to book a room together we were forced to take single beds in separate dorms. In a unique twist of fate I happened to notice a stack of post cards on the bed next to mine. Curious to know where my roommates might be from, I took a peak at the

mailing address on one of the postcards. When I saw that they were addressed to SLOVENIJA, I could hardly contain my surprise and excitement! A few minutes later, when my roommates entered the room, I greeted them with a large smile and a "dober dan". Marjana, Petra and Renata could hardly believe that, of all people, a Canadian who spoke Slovenian was sharing a room with them in China! I soon learned that there were a total of 19 Slovenians staying at Sam's Guesthouse at the time. Most of them had arrived together, on a three week tour that had been organized in Ljubljana.

That evening, I found myself in a unique situation. I was enjoying dinner with 12 friendly "Slovenci" in a restaurant in south-west China! Not only did I feast on many wonderful Sichuan dishes that evening, but I also gorged myself on the Slovenian conversation that I had been so starved for. After nearly 14 months of everything unfamiliar I felt nourished by this chance meeting with people of my heritage. As we discussed Canada and Slovenia and traded travel stories in the Slovenian language, I felt the most comfortable and the most at home I had felt in months. It was great therapy for my travel weary soul. It was this experience that helped to enrich my perspective on being Slovenian.

No longer confined only to Toronto and Slovenia, I now felt enriched because I could feel, and be, Slovenian outside of those "contained" communities. This Slovenian rendezvous in China, however, was only the beginning. My next surprise came in Nepal, when I picked up a copy of the *Kathmandu Post* newspaper in early October, to learn that a Slovenian had skied down Everest, one of the most amazing feats I have ever heard of! I continued to travel throughout Asia for the next seven months, meeting Slovenians frequently, in places as diverse and exotic as Tibet, Nepal and India. I met Slovenians unexpected places, in monasteries, on mountain trails and on remote tropical islands. Traveling to such places has

served to expand both my own horizons and my idea of what it means to be Slovenian.

After meeting so many interesting Slovenians on my travels, I can say that today I feel more enriched because of my heritage. Being Slovenian no longer feels like it is only enriching to my sense of the past, but also to my vision of the future. I am not speaking at all about national pride, as much as I am speaking about identity. There is room again in my mind to grow in my identity as a Slovenian. I no longer feel

Richard Vukšinič

confined and defined by what the definition of "Slovenian" used to be, and has not been for a decade now. Today, we need not only look back to our roots in trying to sustain our vision of what it means to be Slovenian. Of course Slovenia still means Preseren, farmers, 'Domobranci', and perseverance in the face of hardship, but it has also come to mean world traveler, the first man to ski down Everest, international businessman and most importantly, growth. This is something to be both proud of and excited about. Today, the possibilities available in developing our identities as Slovenians seem limitless...

VABILO

Vabimo vsa društva po Kanadi, da kaj napišejo o svojem delu v okviru Slovenske skupnosti.

Have you always expected a high level of service
but never got it from your bank?
Krek Slovenian Credit Union not only offers
a high level of professional, courteous service,
but also a full range of financial services to make it the ideal choice
as your one-stop financial institution!

Discover what one in three Slovenians already know...
Discover the difference our credit union makes!

We offer —

Savings Accounts

- Insured up to \$60,000
- Life insured up to \$4,000

Chequing Accounts

- No service fees or charges

Term Deposits

- Terms from 30 days to 5 years
- Higher rates for deposits over \$50,000

Member Services

- Debit cards
- Direct deposits
- U.S. Currency
- Bill payments

Main Office

747 Browns Line
Toronto, Ontario M8W 3V7
Tel: 416 252-6527

Lines of Credit

- Variable rate
- Fully open

Mortgages

- Commercial/residential mortgages available

Business Services

- Current accounts
- MasterCard
- Visa

Wealth Management

- Mutual funds
- Stocks, bonds and LSVCCs
- Registered Education Savings Plans (RESPs)

Branch Office

611 Manning Avenue
Toronto, Ontario M6G 2W1
Tel: 416 532-4746

E-mail – main@jekscu.com
Website – <http://www.slovcan.com/jekrek>